

[31st January 1972]

(c) 99,440 applications.

(d) 2924.

Appointment to 461 posts in various categories is being made as per the order in the selected list and depending on the vacancies as and when they arise.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

(Note.—An astesisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.)

II. DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

MR. CHAIRMAN : Hon. Members should not take more than 10 minutes. Otherwise, I will have to sound the gong often.

* திரு. மு. இராமநாதன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, தமிழக ஆளுநர் அவர்களுடைய உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்க பாண்டியன் அவர்கள் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தை ஆதரித்து நானும் சில கருத்துக்களைச் சொல்லுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்ததற்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆளுநர் அவர்கள் இந்த அரசின் நோக்கங்களையும் இந்த நாட்டு மக்களின்பால் அரசு கொண்டிருக்கிற அக்கறையையும் வெளிப்படுத்துகின்ற வகையில் நிறைவேற்றப்படுகிற பல்வேறு திட்டங்களையும், தமிழக மக்களுக்கு இந்த அரசு செய்து வருகிற செயல்களையும் வரிசைப்படுத்தி விளக்கமாக தன்னுடைய இந்த உரையிலே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். தன்னுடைய உரையைத் தொடங்கிய ஆளுநர் அவர்கள் பேரவை மேலவை ஆகிய இந்த இரு அவைகளின் கூட்டுத்திட்டத்தில் முதன்முறையாக உரை நிகழ்த்துகிறேன் என்ற அறிவிப்பைத் தந்து, நடந்து முடிந்த போரில் இந்திய நாட்டு வீரர்கள் செய்த தியாகங்களையும் இந்த நாட்டு மக்களுடைய பொதுமை உணர்ச்சியையும், கட்டுப்பாட்டையும் சேவா மனோபாவத்தையும் பாராட்டி, நன்றி தெரிவித்து, தன்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த அவையிலே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் தெரிவித்த கருத்தைப் போல், கட்சி என்பது வேறு, சர்க்கார் என்பது வேறு, நாடு என்பது வேறு என்கிற உயரிய தத்துவத்தை அன்றைக்குச் சுட்டிக்காட்டிய மறைந்த மாமேதை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், கட்சிகள் இருக்கும், போரும், ஆனால் ஆட்சியும் நாடும் நிலையானதாகும்; நாட்டுக்கு ஒரு ஆபத்து என்று சொன்னால், அந்த ஆபத்தைக் களைவதில் நாம் ஒன்று திரண்டு நிற்க வேண்டும் என்கிற உயரிய தத்துவத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதற்கேற்ப தமிழகமே ஒன்றுதிரண்டு நின்று இந்தப் போர் அபாயம் இருந்த நேரத்தில் இந்திய அரசுக்குப்பக்க துணையாக இருந்து எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வதில் முன்னணியில் இருந்தது என்பதையும், அதுபற்றி நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் எடுத்திருக்கிற, இந்த அரசு எடுத்திருக்கிற எல்லா முயற்சிகளையும் நாம் நன்றாக அறிவோம். அதே நேரத்தில் தியாகங்கள் போற்றப்பட்டு, கடமையுணர்வுகள் வலியுறுத்தப்பட்டு, ஒற்றுமையுணர்ச்சி வலியுறுத்தப்பட்டு, நமக்கு நல்ல அறிவுரைகள் தரப்பட்டிருக்கின்றன என்றாலும், இவ்வளவு கருத்துக்களையும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற இந்த மாநில மக்களுடைய உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வருவதை நாம் இந்த நேரத்தில் எண்ணிடவேண்டும் என்கிற என்னுடைய தாழ்மையான

31st January 1972] [திரு. மு. இராமநாதன்]

கருத்தை இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அரசின் நோக்கத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறபோது, ஏழை, எளிய பாட்டாளி மக்களுடைய சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் அல்லலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற மக்களுக்கு இந்த அரசு நல்லாழ்வு தந்திடுவதற்கு உறுதியெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஏழை மக்களுடைய உள்ளக் கிடக்கையைப் பிரதிபலிக்கிற கண்ணாடியாக இந்த அரசு இருக்கிறது என்கின்ற விளக்கத்தை ஆளுநர் அவர்கள் தன்னுடைய உரையிலே தந்திருக்கிறார்கள். இந்த அரசு உணவுப் பிரச்சினையில் தன்னிறைவு பெற்று விட்டது என்பது பெருமைக்குரிய காரியம் என்பதையும் தன்னுடைய உரையில் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பசுமைப் புரட்சியைக் கண்டிருக்கிறோம்; உணவுப் பிரச்சினையில் தன்னிறைவினைப் பெற்றிருக்கிறோம். புதிதுபுதிதாக சிறு தொழில்களைத் தொடங்குவதற்கும் அதன் மூலம் வேலைவெல்லத் திட்டமிட்டதைப் போக்குவதற்கும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றோம். எல்லோரும் தங்கள் சக்திக்கேற்ற வகையில் பாடுபட்டு தேவைக்கேற்ற வசதிகளைப் பெற்று நல்லாழ்வு வாழ்ந்திட வேண்டும் என்பதில் இந்த அரசு மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கான புள்ளிவிவரங்களைப்பெல்லாம் தன்னுடைய உரையிலே ஆளுநர் அவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வாறு தந்திருக்கிற அந்த உரையிலே சேர்ந்தாற்போல் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் மத்திய அரசிடத்தில் இன்ன பிரச்சினைக்காக நாம் வேண்டியிருக்கிறோம், நாம் கேட்டிருக்கிறோம், நாம் விண்ணப்பித்திருக்கிறோம், அனுமதி வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஊத்துக்குடி பகுதியில் ஒரு இண்டஸ்ட்ரியல் ரிஃபைனரியினைத் தொடங்குவதற்கு அனுமதி கேட்டிருக்கிறோம். மணலியில் பெட்ரோ-கெமிக்ஸ் தொழில் தொகுதி ஒன்றைத் தொடங்குவதற்காக நாம் அனுமதி வேண்டியிருக்கிறோம்; அது தொடங்கப்படுமானால், பிளாஸ்டிக் பொருள்கள் கூட உற்பத்தி செய்யலாம்; அதன் மூலம் படித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைப்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்; ஆகையினாலே அதற்கும் நாம் மத்திய அரசிடமிருந்து அனுமதியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதே போல் சேலம் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலைத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொல்லி வெகு விரைவில் அந்தத் திட்டம் நல்ல முறையில் செயல்படத் தொடங்கும் என்ற நம்புகிறோம், எதிர்பார்க்கிறோம் என்ற குறிப்பும் இருக்கிறது. அதே போல் ஊத்துக்குடி ஆழ்கடல் துறைமுகத் திட்டத்தைப் பற்றிய விவரத்தையும் இந்த நாட்டுமக்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே போல் சேது சமுத்திரக் கால்வாய்த் திட்டம் பற்றியும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. கடந்த ஆண்டில் 140 தொழில்களைத் தொடங்குவதற்காக மத்திய அரசிடத்தில் இங்கிருந்து விண்ணப்பங்கள் அனுப்பப்பட்டு, அவற்றில் வெறும் 36 தொழில்களுக்கு மட்டுமே அனுமதிக் கடிதங்கள்—இப்போது ஆளுநர் அவர்கள் தன் உரையில் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல் ‘லெட்டர்ஸ் ஆப் இன்டென்ட்’ என்று சொல்லப்படுகிற அந்த அனுமதிக் கடிதங்கள்—வந்திருக்கின்றன; மற்ற தொழில்களுக்கு லாவிஸ்சி என்கின்ற தகவலும் எனக்குக் கிடைத்த குறிப்பிலே இருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, பல தடவைகள் இந்த மாமன்றத்தில் பல உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொல்லியது போல், தஞ்சைப் பெரிய கோயிலுக்குள் ராஜராஜனுடைய திருவுருவச் சிலையை வைப்பதிலிருந்து, எங்கள் கோவை மாவட்டத்தில் 1,008 சிவஸ்தலங்களில் ஒரு பெரிய ஸ்தலம் என்று சொல்கிற அவிஞ்சி கோவிலும் ஒரு தெப்பக்குளமும் இருக்கிறது. அதைப் பழுதுபார்க்கிற அதிகாரம் இதுவரை நம்முடைய அறநிலையத் துறை அமைச்சருக்கு இல்லை; அதற்கும் மத்திய அரசின்

[திரு. மு. இராமநாதன்]

[31st January 1972]

அனுமதியை எதிர்பார்க்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. எங்கள் கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மத்திய அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. கே. எஸ். ராமசாமி அவர்களிடத்தில் இதற்காக இரண்டு தடவைகள் விண்ணப்பங்கள் கொடுக்கப்பட்டன; அதற்கும் இதுவரை ஒரு பதிலும் இல்லை என்பதையும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதே போல் இந்தக் கோட்டை மதிசுவருக்கு வெளியேயிருக்கிற குப்பை கூளங்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு புல்லைச் செதுக்குவதற்குக் கூட அனுமதி கேட்டு எத்தனை தடவை மத்திய அரசுக்குக் கடிதம் எழுதி விட்டு, எவ்வளவு காலம் பொறுமையாக இந்த அரசு காத்திருந்தது என்ற விவரத்தைக்கூட நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே ஒரு முறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த விவரங்களை எல்லாம் நான் சொல்லுவதற்குக் காரணம், 1,500 மைலுக்கு அப்பாலே மத்திய அரசும், இப்பாலே நாமும் இருக்கிறோம்; மத்திய அரசிலும் மாநில அரசிலும் ஒரு காலத்தில் ஒரே கட்சி ஆட்சிக் கட்சியாக இருந்த காரணத்தினால், ஒரு வேளை மாநில அரசு தன்னுடைய உரிமைகளைப்பற்றி வலியுறுத்தாமல், அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் கூட இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் நம்மை ஆட்சிக்கு அனுப்பிய மக்கள் என்ன எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? தங்களுடைய வாழ்வு வளமாகவும், ஒளிமயமான எதிர்காலமும் இந்த அரசால் உருவாக்கித் தரப்படுமென்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அரசிடம் பல்வேறான மக்கள் அதையெல்லாம் நம்பி எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையில் ஒரு ஐந்தாண்டு கால குறிப்பு என்று போட்டு, ஐந்தாண்டு காலத்தில் நமக்கு மத்திய அரசிடமிருந்து வந்திருக்கின்ற வருவாய் 141 கோடி ரூபாய் என்றும் நாம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியது 154.9 கோடி ரூபாய் என்றும் போடப்பட்டிருக்கிறது. 1971-72-ம் ஆண்டில் 43.03 கோடி ரூபாய் அசல் கணக்கிலும், இதே ஆண்டில் வட்டிக் கணக்கில் திருப்பித் தர வேண்டியது 21.83 கோடி ரூபாய் என்றும் போடப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே இன்னொன்றையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்திய அரசு தந்திருக்கின்ற கணக்குப்படி, 1952-ல் இந்த நாட்டில் இந்திய நாடு பெற்றிருக்கின்ற கடன் தொகையை விகிதாசாரப்படுத்தினால், அந்த ஆண்டில் ஒவ்வொரு தனி நபரும் ரூ. 12.50 கடன் பளுவுக்குச் சொந்தக்காரர்கள். 1965-66-ம் ஆண்டுக் குறிப்புப்படி ஒவ்வொரு தனி நபரும் ரூபாய் 115 கடன் சுமைக்குச் சொந்தக் காரர்கள். 1967-68-ம் ஆண்டின் குறிப்பின்படி இந்திய நாட்டில் ஒவ்வொரு தனி நபரும் ரூபாய் 136 கடன் சுமைக்குச் சொந்தக்காரர்கள். அதே போல் வட்டிக் கணக்கை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், 1951-52-ல் ஒவ்வொரு தனி நபரும் 24 பைசா வட்டி கட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். 1960-61 கணக்குப்படி ரூ. 1.80 ஒவ்வொரு தனி நபரும் வட்டி செலுத்த வேண்டும். 1965-66-ம் ஆண்டு விவரப்படி ஒவ்வொரு தனி நபரும் ரூபாய் 5.60 வட்டி கட்ட வேண்டியவர்கள். 1967-68 கணக்குப்படி ஒவ்வொரு தனி நபரும் ரூபாய் 8 வட்டி கட்ட வேண்டியவர்கள். ஆகையினால் எப்படிப் பார்த்தாலும் வரி, வட்டி அசல் இரண்டும் இந்த அளவுக்கு நாம் கட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம் என்னென்ன தலைப்பின் கீழ் நாம் கடன் பெற்றிருக்கிறோம் என்ற விவரங்களை மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். அதற்காக ஒரு குழு அமைத்திட வேண்டும். ஏனென்றால் மேலை நாடுகளிலிருந்து வந்த பணமெல்லாம் இந்த மாநில அரசின் மீது கடன் என்று போடப்பட்டிருப்பதால், அதைத் திருப்பித் தரவேண்டிய நிலை இருப்பதால், அவற்றை எல்லாம் மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாநில அரசுகள் எல்லாம் உண்மையான அதிகாரங்கள்

31st January 1972]

படைத்த அரசுகளாக மலருவதற்கு இந்த மாமன்றத்திலிருக்கின்ற மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஆதரவு தெரிவித்தது போல், தொழில் வளம் பெருவதற்கும், பண தொழில்களை நாமே நடத்துவதற்கும், மக்களுடைய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கும் நல்ல முறையில் உரிமைகள் பெற்ற, அதிகாரங்கள் பெற்ற மாநில அரசாக அமைய வேண்டுமென்ற கருத்தை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, ஒன்றே ஒன்று. இப்பொழுது எக்சைஸ் டீடி என்று சொல்லப்படுகின்ற வரியை வசூலிக்கும் உரிமை மாநில அரசுக்குக் கிடையாது. மத்திய அரசாங்கமே வசூலித்து அதிலே ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மாநில அரசாங்கங்களுக்கு ஒதுக்குகின்ற நிலைமை மாற்றப்பட்டு அந்த எக்சைஸ் வரியை வசூலிக்கின்ற அதிகாரமும் அதை முழுமையாக எடுத்துக்கொள்ளுகின்ற உரிமையும் மாநில அரசாங்கத்திற்கே வருமெய்யானால், மாநில அரசாங்கம் பணப் பிரச்சினைகள் ஓரளவு தன்னிறைவு பெறும் என்ற ஒரு கருத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே போல், புகையிலைக்கு ஒரு வரியிருக்கிறது. அந்த வரியையும் மத்திய அரசே வசூலித்து அதிலே ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கை மாநிலங்களுக்குத் தருகின்ற முறையை மாற்றி புகையிலை போன்ற பொருள்களின் மீது விதிக்கின்ற வரிகளை மத்திய அரசு எடுத்துக்கொள்ளாமல் மாநில அரசே பெற்றுக்கொண்டால், நிதிப் பற்றாக்குறை ஓரளவுக்குச் சம்பந்த வாய்ப்பாகவிரும்பும். அவ்வாறு இந்த மாநில அரசு அதிக அதிகாரங்களைப் பெற்று மக்களுக்குத் தந்துள்ள வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழக அரசு ஸ்மால் இண்டஸ்ட்ரீஸ் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன், தமிழ்நாடு இண்டஸ்ட்ரீயல் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன் என்ற இரு அமைப்புகளின் மூலமாகச் செய்திருக்கின்ற பணியைப் பாராட்டுகிறேன்.

(மிஸ்டர் சேர்மன் மணி அடிக்க உரை முடித்துக்கொள்ளப்பட்டது.)

திரு. எம். அய்யாசாமி : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் உரையின் மீது இரண்டொரு விஷயங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். நேற்று முன்தினம் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசுகிறபோது, சித்த வைத்தியத் துறையைப்பற்றிச் சில விஷயங்களைக் கூறினர். அது சம்பந்தமாக நான் ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். சித்த வைத்திய ஆலோசனைக் குழு என்று மாநில அளவில் ஒரு குழு இருந்து வருகிறது. அதற்குத் தலைவர் மாண்புமிகு சுகாதாரத் துறை அமைச்சர் அவர்கள், அந்தக் குழு, தமிழ் நாட்டில் பாளையங்கோட்டையில் மட்டும் சித்த வைத்தியத் திற்கு மாணவர்களைச் சேர்க்கும் கல்லூரி இருக்கிறது, அது போதாது சென்னையில் ஒரு கல்லூரி அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று, அமைச்சர் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அது சம்பந்தமாக சென்னையில் அந்த சித்த மருத்துவக் கல்லூரியை நிறுவுவதற்கு அரசு என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்ற விவரம் நமக்குத் தெரியவில்லை. அப்படியே சென்னையில் அந்தக் கல்லூரியை அமைப்பதற்குப் போதுமான வசதியில்லை என்று கருதினால், தற்போது பாளையங்கோட்டையிலுள்ள அந்த சித்த வைத்திய முறை கல்லூரியில் தற்போது 30 மாணவர்களையே சேர்த்து வருவதை மாற்றி, ஆங்கில மருத்துவக் கல்லூரிகளில் சேர்த்து வருகின்ற 1,100 மாணவர்கள் போலல்லாமல் ஒரு 100 மாணவர்களையாவது சேர்க்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஆங்கில மருத்துவ முறைக் கல்லூரிகளில் 1,100 மாணவர்கள் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். இருக்கின்ற ஒரே ஒரு கல்லூரியில் 30

[31st January 1972

மாணவர்கள் மட்டும் இடம் பெறுவார்கள் என்று இருந்தால், உண்மையில் நம்முடைய தமிழ் மருத்துவ முறைக்கு இந்த அரசு போதிய சலுகை கொடுக்கிறது என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஆகவே இந்தத் தமிழ் சித்த வைத்திய முறை வளர்ச்சி பெறுவதற்கு நமது மாநில அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறைந்த பட்சம் 100 மாணவர்களையாவது சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மேலை நாட்டு மருத்துவ முறை, யுனாணி மருத்துவ முறை போன்றவை இந்த நாட்டுக்கு வருவதற்கு முன்பே, தொன்று தொட்டு சித்த மருத்துவப் பிரிவு இருந்தது. இந்த மருத்துவத் துறையில் பல வல்லுநர்கள் தோன்றி மக்களுக்கு நல்ல வைத்தியத் தொண்டுகள் செய்திருக்கிறார்கள். நமது தமிழக அரசு பண்டை மன்னர்களுக்கெல்லாம் புகழ் தேடும் வகையில் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்து வருகிறது. தமிழ் இலக்கணம் வளர்ச்சி பெற பல கிட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறது. அப்படிச் செய்து வருகின்ற இந்த அரசு இந்த சித்த வைத்திய மருத்துவத் துறை நல்ல முறையில் மேலும் வளர்ச்சி பெற்று மக்களுக்குப் பயன் தரத்தக்க அளவுக்கு ஆர்வம் காட்டவில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் பாராட்டத்தக்கதொரு வகையில் ஒரு காரியம் இந்த அரசு செய்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு மாவட்டத் தலைமை மருத்துவ மனையிலும் சித்த மருத்துவப் பிரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இன்னும் இங்கே அரசு தலைமைச் செயலகத்தில் ஒரு சித்த மருத்துவப் பிரிவு இருக்கின்றது. சேப்பாக்கத்தில் ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. இன்னும் அண்ணா மருத்துவ மனை என்று இருக்கிறது. ஆக இப்படிப்பட்ட ஒரு சில ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும்கூட இந்த சித்த மருத்துவ முறை முழுமையாகச் செயல்பட்டு வளர்ச்சியுறுவதற்கான நல்ல ஏற்பாடுகளை இந்த அரசு போதுமான அளவிற்குச் செய்யவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. ஏனென்றால் சித்த மருத்துவ மருந்துகளின் தர நிர்ணய ஆராய்ச்சி நிலையம்—டாக்டர் ஸ்டான்டர்டைஸேஷன் இன்ஸ்டிடியூஷன் என்று சொல்லுவார்கள்—அடையாற்றிலும், அரும்பாக்கத்திலும் கீழ்ப்பாக்கத்திலும் ஒன்றும், தஞ்சையில் ஸரஸ்வதி சித்த வைத்திய ஆராய்ச்சி நிலையம் ஒன்றும், பாளையம் கோட்டையில் இப்படிப்பட்ட ஒரு மூலிகை ஆராய்ச்சி நிலையம் ஒன்றும்—ஆக இவை அனைத்தும் மத்திய அரசின் கீழ் செயல்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றதே தவிர, மாநில அரசின் கீழ் இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சி நிலையம் எதுவும் போதுமான அளவிற்குச் செயல்படவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. இதற்கென போதுமான நிதி ஒதுக்கப்படவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. காரணம் நாம் பெருமையுறத் தக்க அளவிற்கு பண்டைக்கால வைத்திய முறைகள் நம்மிடம் இருந்து வருகின்றன. இவற்றைப் பேணி வளர்க்க வேண்டுமென்று இருக்கும்போது, நாம் முழுக்க முழுக்க மேலைநாடுகளின் மருத்துவ முறைகளையே எண்ணிப் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது நல்லதுதானா என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எனவே சித்த மருத்துவ முறையில் நாம் பெருமையுறத்தக்க விதத்தில் இதற்கு நாம் போதாது தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இதே போல ஆர்.ஐ.எம்.பி. என்ற முறையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சரியாக முறையாகப் பயிற்சி பெருதவர்கள் எல்லாம் பத்தாண்டுகாலம் வைத்தியம் செய்ததாகத் தாசில்தாரிடம் அத்தாட்சி—சான்று பெற்றுக்கொண்டு அந்தப் பட்டத்தினை வாங்கிக்கொண்டு விடுகின்றார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதில் உண்மையிருக்கின்றது என்று ஒப்புக்கொள்ளும் அதே நேரத்தில், இப்போது இந்த ரெஜிஸ்டர் செய்யும் முறை இருக்கிறதே,

[31st January 1972]

இது இந்த மாதம் 31-ஆம் தேதியோடு முடிவடைகிறது. அரசு மனது வைத்தால், இதை இன்னும் கொஞ்ச காலத்திற்கு நீடிக்கலாம். ஆனால் மிகச் சிறந்த சித்த வைத்தியர்கள் இன்னும் பல கிராமங்களில் காலாகாலமாகப் பணியாற்றிக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு இந்த ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் முறை தெரியாமலும் இருக்கலாம். எனவே ஒரு சென்ஸஸ் மாதிரி எடுத்து அவர்களை அணுகி விசாரித்து, அவர்களுக்கும் முறையாக ரெகக்னிஷன் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தால், நலமாக இருக்கும். நேரம் இல்லாத காரணத்தினால், அதிகமாகப் பேச முடியவில்லை.

மிஸ்டர் சேர்மன்: 'பட்ஜெட் ஸ்பீச்' சில் வைத்துக்கொள்ளலாமே!

திரு. எம். அய்யாசாமி: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களது உரையில் இந்த மருத்துவ முறை பற்றி ஏதாவது குறிப்பிட்டிருப்பார்கள் என்று எண்ணினேன். ஆனால் ஏமாற்றம் அடைந்துவிட்டேன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. வரவு-செலவுத் திட்டத்திலாவது இதுபற்றிய குறிப்புகள் இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன். எனவே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் வெகு விரைவில் இவற்றுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இதையும், ஷெட்யூல்டு வகுப்பினருக்கான சலுகைகள் அனைத்தும் தரப்படுவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு ஆளுநர் அவர்களது உரையின் மீது பேச வாய்ப்பினை அளித்தமைக்காக நன்றி தெரிவித்து அமருகின்றேன்.

* திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையின் மீது பல்வேறு உறுப்பினர்கள் பேசியிட்ட பிறகு கடைசியாக மிகக் குறுகிய கால அளவில் பேச நேரிட்டுவிட்டதால்...

மிஸ்டர் சேர்மன்: உங்களுக்குப் பின்னாலும் பலர் பேச இருக்கின்றார்கள்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: நன்றி. எனவே பத்து நிமிடங்களில் பேசி முடித்துவிட விரும்புகிறேன். ஆளுநர் அவர்கள் தங்கள் உரையில் அண்மையில் நடந்த போர் பற்றியும் அதில் நாம் பெற்ற வெற்றி பற்றியும், போரிட்ட வீரர்களுக்கு வாழ்த்துக்களையும், நமது பிரதமர் அவர்களைப் பாராட்டியும் பல கருத்துக்களைக் கூறியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும். ஏனென்றால் இந்த தேசத்தின் ஒரு கோடியிலுள்ள நாம் இந்தப் போரில் எந்த அளவிற்குக் கலலை கொண்டிருந்தோம், அதில் எந்த அளவிற்குக் கடமையாற்றி இருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லி, இந்த வெற்றியில் நாம் பெருமைப்படுவதில் குறைபாடு எதும் இல்லையென்றே கருதுகிறேன். மேலும் ஆளுநர் அவர்கள் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள், கடந்த படையெடுப்பின்போது நாம் அனைவரும் காட்டிய ஒற்றுமையினைக் காட்டிலும் 'அமைதிகாலப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் நாம் அதிக ஒற்றுமையினைக் காண்பிப்பது மிகவும் முக்கியமானது' என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இன்றைக்கு அமைதிகாலத்தில், இந்தத் தேசத்தில் வறுமையை எதிர்த்து நிற்கும் போரில் நாம் காட்டவேண்டிய ஒற்றுமை மிகவும் முக்கியமானது என்ற வகையில் அவர்கள் அதனைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். 1956-ல் அப்போது எங்கள் தலைவராக இருந்த அசோக் மேத்தா அவர்கள் பெலே மகாநாட்டில் ஒரு 'தெனில்' ஒன்றினைக் கொடுத்தார்கள். ஒரு கொள்கை நெறி முறையொன்றினைக் கொடுத்தார்கள். அந்தக் கொள்கையில் பின் தங்கிய

[31st January 1972]

நாடுகளின் பொருளாதார நிபந்தனைகள் (Political Compulsions of backward economy) என்ற தலைப்பில் அதனை திரட்டிக்கொடுத்திருந்தார்கள். அது இப்போது எனக்கு நினைவிற்கு வருகின்றது. பின் தங்கிய நாடுகள் என்று சொல்லும்போது, ஆசிய நாடுகள் மட்டுமின்றி ஆப்பிரிக்க நாடுகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். இவற்றையெல்லாம் வளர்ச்சியுற்றுவரும் நாடுகள், 'டெவலப்பிங் நேஷன்ஸ்' என்று அழகாகச் சொல்லுவார்கள். இப்படிப்பட்ட வளர்ச்சியுற்றுவரும் நாடுகளில் உள்ள அரசியல் கட்சிகள், அவை அரசில் உள்ள கட்சிகளானாலும் சரி, பொறுப்பில் இல்லாத வேறு கட்சிகளானாலும் சரி அவைகள் மிகப் பெரியதொரு பொறுப்பை ஆற்ற வேண்டியிருக்கின்றது. அது என்னவென்றால், தேசத்தினை மிகத் தீவிர முன்னேற்றப் பாதைக்கு இட்டுச் செல்லுவதாகும். பல நாடுகளில் சமீப காலங்களில் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் இந்த ஒரு போக்கைப் பார்த்தோம். 'ஸ்டேட்ஸ்-கோ' அதாவது இருக்கும் நிலையே நீடிக்கட்டும் என்று சொல்லுகின்றவர்களைவிட மிகத் தீவிரமான மாறுதல்கள் ஏற்பட வேண்டும் என்பவர்களுக்குப் பெருமளவில் மக்கள் வாக்களித்ததிலிருந்து இதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட கருத்து அதிகமாக வலுப்பெற்று வருகின்றதை அண்மையில் இலங்கையிலே பார்க்கிறோம். மிகவும் எதிரும் புதிருமாக இருந்த ஒரு கட்சி, யூனிட்டட் நேஷன்ஸ் பார்டி ஆகிய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி சமீபத்தில் ஆளும் கட்சியான மூலங்கா சுதந்திரக் கட்சியோடு சேருவதற்கு, அதிகாரத்தில் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ளுவதற்கு, அல்லது பொறுப்பில் இல்லாவிட்டாலும் தன் பணிகளைப் பொறுப்புடன் நிறைவேற்றுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறது என்ற செய்தியினைப் பார்க்கிறோம். அப்படிப்பட்ட சேர்க்கை இந்த நாட்டில் மிகமிகத் தேவை, அவசியமானதும் கூட. இப்படிப்பட்ட பின் தங்கிய நாட்டின் பொருளாதாரச் சூழ்நிலையில் கட்சிகள் அனைத்தும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டியது மிகமிக அவசியமாகும். இப்படிச் சொன்னால் ஆளும் கட்சிக்கு ஆதரவு தேடும் முறையில் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்று சிலர் சொல்லுகின்றார்கள். நான் இந்த ஆளும் கட்சியைத் தோழமைக் கட்சி என்று சொன்னால், இந்தக் கட்சி செய்கின்ற அனைத்தையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு அதன்பின் செல்லுகிறேன் என்று படம் பிடித்துக்காட்டுகின்றார்கள். நான் சொல்லுகிறேன், இந்தத் தேசத்திலுள்ள அனைத்துக் கட்சிகளும், அது எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், எனக்கு முன்பு பேசிய மதிப்பிற்குரிய திரு. இராமனாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, தேச நலன்கள், தேசத்தின் பாதுகாப்பு, தேசத்தின் முன்னேற்றம் என்று வரும்போது, ஒன்று பட்டிருப்பது மிகமிக அவசியமாகும். அது யுத்தமாக இருந்தாலும் சரி, வேறு எந்த நிலையாக இருந்தாலும் சரி, ஒன்றுபட்டிருப்பது மிகவும் அவசியமாகும். இன்றைக்குப் பார்க்கிறோம், யுத்தம் முடிந்து விட்டது. ஆனாலும் அவசர நிலைமை இன்னும் தீவிரப்பாடிக்கலை. ஏனெனில் மீண்டும் யுத்தம் என்றைக்கும் வரலாம் என்ற ஆபத்து நிலைமை இருந்து வருகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் நமக்கு மிக அருகிலுள்ள ஒரு யுத்தத் தளவாடத் தொழிற்சாலையில் வேலைநிறுத்தம் நடைபெறுவதைப் பார்க்கிறோம். அவசர நிலைமை நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. யுத்தம் மீண்டும் வரலாம். இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் மிக முக்கியமான டாங்குகளைச் செய்யும் ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை நிறுத்தம் செய்வது தேசபக்திக்கு உகந்த செயல்தானா என்று யோசிக்க வேண்டும். இப்படி நான் சொன்னால், ஒரு சோஷலிஸ்டு வேலை நிறுத்தத்தினை எதிர்க்கிறான் என்று சொல்லத்தக்க அளவிற்கு கீழ்த்தர அரசியலைப் பேசுகின்றவர்கள் இருக்கக்கூடும். கட்சி என்பது வேறு, தேசத்தின் பாதுகாப்பு என்பது வேறு. ஒரு பஞ்சாலைத் தொழிற்சாலையில் வேலை நிறுத்தம் என்றால், ஏற்படும்

31st January 1972]

இழப்பை மற்றொரு பஞ்சாலையில் ஈடு செய்துகொள்ள முடியும். தகராறுகள் காரணமாக ஒரு போகம் விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டால், அதை ஈடுசெய்து கொள்ள முடியும் அடுத்த போகத்தில். ஆனால் இந்தத் தொழிற்சாலை தேசத்தின் பாதுகாப்பின் முக்கியமான ஒரு அங்கம் வகிக்கும் போர்த் தளவாட மத்திய தொழிற்சாலையில், மத்திய அரசுக்குச் சொந்தமான ஒன்றில் வேலை நிறுத்தம். சொல்லப் போனால், ப்ரொட்யூஸரும் மத்திய சர்க்கார்தான், கன்ஸ்யூமரும் மத்திய அரசுதான். ஆயுத தளவாடங்களை வேறு யாரும் வாங்கப்போவதில்லை. அது நீங்களும் நானும் வாங்கும் ஒன்றல்ல. உற்பத்தியாளரும் மத்திய அரசு தான், வாங்குபவரும் மத்திய அரசுதான். இப்படிப்பட்ட ஒரு தொழிற்சாலை யில் வேலை நிறுத்தம் என்று சொல்லும்போது வேதனை ஏற்படுகிறது. இந்த வேலை நிறுத்தத்தினை அரசு தடை செய்யலாம், சமரச முயற்சி வெற்றி பெறவில்லையென்றால். ஆனாலும்கூட இன்றைய தினம் இப்படிப்பட்ட ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை நிறுத்தம் செய்வது தேசபக்திக்கு உகந்த செயல் தானா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நான் அதற்குப் பின்னாலும் நடைபெற்ற சம்பவங்களைப்பற்றிக் கவலைப்படுகிறேன். இந்த அரசினுடைய போலீசு அங்கே அமைதியாகக் கூட்டம் நடத்தி யவர்கள் மீது தடியடிப் பிரயோகம் செய்ததாகவும் பலருக்குக் காயம் ஏற்பட்டதாகவும் எனது அருமை நண்பர்கள் காயமுற்று மருத்துவ மனையில் இருப்பதாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. நான் கேட்கிறேன். இந்த அரசினிடத்தில் கூட எனக்கு ஒரு வருத்தம். அந்தக் கூட்டத்தைத் தற்காப்பு இலாகாவை நிர்வகிக்கக் கூடிய மத்திய அரசுக் கட்சியை ஆதரிக்கிறவர்கள் சேர்ந்து நடத்தியபோது நீங்களும் அவர்களும் எதிரும் புதிருமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் அங்கே போய் இப்படிப்பட்ட அநாகரீகச் செயல்கள் புரிய என்ன அவசியம் வந்தது? ஒரு முறை எங்கள் கட்சி நிர்வாகக் குழுவில் அப்போது விசேஷ அழைப்பாளராக காஷ்மீரத்தின் பிரதம அமைச்சராக இருந்த திரு. பக்ஷி குலாம் அகமத் அவர்கள் வந்தபோது அவர்கள் சொன்னார்கள். அங்கு ஒரு முறை இப்படிப்பட்ட தகராறு உண்டாகி காஷ்மீரத்தின் போலீசும் மத்திய போலீசும் எதிரும் புதிருமாக நின்று சுட்டுக் கொள்கிற நிலைமை ஏற்பட்டது. பக்ஷி குலாம் அகமது போலீசு என்ன சொல்லியது? காஷ்மீரம் பிரிந்து பாகிஸ்தானோடு சேர வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அவர் தலைமையில் இருக்கக் கூடிய நேஷனல் கான்பரன்ஸ் என்றிற தேசிய மாநாடு அதனை விரும்பவில்லை. அதே போல நம் ராணுவத்தின் விசேஷ போலீசு அங்கே எதற்காகப் போனது? சுதந்திரக் காஷ்மீரை மீட்டுத் தருவதற்காக, காஷ்மீர் மக்கள் இந்தியாவோடு இணைந்ததைப் பாதுகாப்பதற்காக, பாகிஸ்தான் ஒற்றர்கள் ஊடுருவல் செய்து நம் மண்ணைப் பிடித்துக்கொள்வதைத் தடுப்பதற்காக அவர்களுக்கு உதவியாகப் போயிருக்கிறது. உதவிக்காகப் போன போலீசும் காஷ்மீர் போலீசும் மோதிக் கொள்ளும் நிலை ஏன் ஏற்பட்டது? இப்படிப் பட்ட நிலைமை மத்திய அரசும் மாநில அரசும் பிரச்சனை ஒன்றில் எதிரும் புதிரு மாக நடவடிக்கை மேற்கொள்வதால் ஏற்படுகின்றது என்றார். இதை நான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். நம் மாநிலத்தின் முதலமைச்சர் இந்த அரசைக் கவிழ்க்க முடியாது என்று பேசவும், மத்திய அரசில் ஆளும் பொறுப்பில் உள்ள கட்சியிலுள்ள ஒரு சிலர் கவிழ்ப்போம் என்று பேசுவதும் இன்று தேவையான அரசியல்தானா? இதிலே கூறப்பட்டிருக்கிற உரைக்கு உகந்ததுதானா? ஆளுநர் அவர்கள் நம் அரசுக்கு மட்டும் பொறுப்பானவர் என்று கருத மாட்டேன். ஜனாதிபதிக்கும் கூட பொறுப்பானவர் என்று கருதுகிறேன்.

5.00
p.m

[31st January 1972]

இந்த அரசில் இந்த சட்ட மன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் ஒருவராக இருந்தாலும் —சட்ட மன்றம் என்றால் சட்ட மன்றப் பேரவை, மேலவை, மந்திரிகபை, கவர்னரும் சேர்ந்து சட்டமன்றம் ஆகிறது—அவர் ஜனாதிபதிக்குப் பொறுப்பானவர். அவர் உரையில் கூறியிருக்கும் வாசகங்களை இந்த வரையில் இருக்கும் ஒரு சிலர் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆளுநர் அவர்கள் தனது உரையில் மென்மையான வார்த்தைகளால் சொல்லியிருக்கிறார். கடந்த சில வாரங்களில் வேண்டாத விரும்பத்தகராத திகழ்ச்சிகள் கிழந்திருப்பதைக் குறித்து வருந்துகிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்த அரசுக்கு ஒன்று சொல்லிக்கொள்வேன். எந்த ஒரு காரியத்தை எடுத்தாலும் உறுதியாக நின்று நடத்துங்கள். எண்ணித் துணிக கருமம் என்ற சொல்படி துணிச்சலாகக் காரியம் செய்ய வேண்டும். உற்சாகம் மிகுதியில் பணியாற்ற வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியில் எல்லோருக்கும் எல்லாவற்றையும் வழங்க வேண்டுமென்று தொழில் அரசுக்கு அவசரப்பட்டு நடவடிக்கை எடுப்பதால், கோளாறுகளுக்கு உள்ளாகி நமக்கு எதிரான காரியங்களை மாற்றர்கள் செய்து, அதனால் குழப்பம் உண்டாகி, தேசத்தின் வலிமை குறைதல் போன்ற காரியங்களுக்குச் சில நேரங்களில் உங்கள் நடவடிக்கைகள் பயன்படுகிறது என்று சொல்லி இதில் உறுதி காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன் அப்படி உறுதி காட்டுவதன் மூலமாகவே இது போன்ற காரியங்களைச் சமாளிக்க முடியும். மேலும் தொழிற் சங்கத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள். நேரம் அதிகமாக ஆகிறது. ஒரிரண்டு நிமிஷங்களில் தொழிற் சங்கத்தைப்பற்றிச் சொல்லிவிடுகிறேன். இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய தொழிற் சங்கங்களுக்கு நீண்ட பாரம்பரியம் உண்டு. இந்த தேசத்தின் அனைத்துத் தொழிற் சங்கக் காங்கிரசின் தலைவராக பண்டித நேரு இருந்தார். கவிக்குயில் சரோஜினி நாயுடு இருந்தார்கள். ஆமதாபாத் தொழிற் சங்கத்திற்கு காந்தி அவர்கள் தலைவர் என்று இல்லாமல் தலைவராய் இருந்தார். அவர்தான் அங்கு நடைபெற்ற வேலை நிறுத்தங்களுக்கு போராட்டங்களுக்கு ஆசிரியராக இருந்து தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தார். இப்படி தொழிற் சங்கங்களில் மிகப் பெரிய அரசியல் தலைவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இந்தத் தேசத்தின் சுதந்திரத்திற்காக அரும்பாடு பட்டவர்கள். இந்த தேசத்தின் தொழிலாளர்கள் அரசியல் காரணங்களுக்காக மிகப் பெரிய வேலை நிறுத்தங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அந்நாளில் லோக மான்ய பால் கங்காதர திலகர் கைது செய்யப்பட்ட போது பம்பாய் பஞ்சாலை தொழிலாள வர்க்கம் போராடியது. இப்படித் தொழிலாள வர்க்கம் அரசியலுக்காகப் போராடியதை சர்வதேச தொழிற் சங்க இயக்கம் பாராட்டியது. இந்தியத் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய படி உயர்வுக்காக மட்டும் போராடவில்லை. அவர்கள் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிபுள்ளார்கள். அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் தொழிற் சங்கங்களில் தலைமை வகிப்பதும் பரபமல்ல, குற்றமல்ல. அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும், அரசியல் அமைப்பைக் கவிழ்க்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு செயல்பட்டால், அதைத் தடுப்பதற்கு இன்றைக்குக் கொண்டு வருகிற தொழிற் சங்க மசோதா பயன் தராது என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்று நம் நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் தெளிவுற்று இருக்கவில்லை. துணுக்கமான காரணங்களை அறிந்து தொழிற் சங்கங்களில் வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. பேச வேண்டியிருக்கின்றது. திறமையான முதலாளிகளோடு தந்திர உபாயங்களைக் கையாள வேண்டியிருக்கிறது. சாதாரண விஷயங்களைப் பேசி முடிப்பதற்குக் கூட சாதாரியம் வேண்டியிருக்கிறது. அந்த அளவிற்குத் தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்குத் சேவையிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. வசந்தபாய்,

31st January 1972]

கிரு. சந்தோஷம் போன்ற வழக்குறைஞர்களைத் தொழிற் சங்க விஷயங்களுக்காக வைத்து வாதாட வேண்டியிருக்கிறது. ஏராளமான தொழிற் சங்கச் சட்டங்கள் வந்து விட்டதன் காரணமாக—எனக்குத் தெரியும்—மிகப் பெரிய தொகைகளை இப்படிப்பட்ட வழக்குறைஞர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மாதிரிச் சூழநிலையில் தொழிற் சங்கத்தில் அரசியல் வாதிகள் ("அவுட்சைடர்") வெளியார் இருக்கக் கூடாது என்று இப்போது சட்டம் கொண்டுவருவது நல்லதல்ல. இது ஏற்ற நேரமல்ல, தருணமல்ல என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தொழிலாள வர்க்கம் அறவே அறிவு, ஆற்றல் பெற்ற பிறகு சட்டம் கொண்டுவந்தால், நலமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

தலைவரவர்களே, இன்னும் சில நிமிடங்களில் முடிந்த விடுகிறேன். இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். விலைவாசி பற்றிய பிரச்சனை உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. எல்லா அரங்கங்களிலும் உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. துணி உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. தூல் உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. சிமெண்டு உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. கரும்பு உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. இருப்பினும் விலைவாசி இறங்கவில்லை. குழந்தைகள் உற்பத்தியும் பெருகியிருக்கிறது. நான் அதைப் பெரிய குற்றமாகக் கருதுவில்லை.

கிரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, உறுப்பினர் அவர்களுக்கு எவ்வளவு குழந்தைகள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

கிரு. எம். ஆறுமுகசாமி : கிருவாளர் சுவாமிநாதன் அவர்களுக்கு ஒன்றும் எனக்கு எட்டும் இருக்கின்றன. குழந்தை உற்பத்திக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நான் இந்தப் புதிய உத்திகள், தடுப்பதற்கான உத்திகள் வருவதற்கு முன்னால் குழந்தைகளை ஈன்றெடுத்து விட்டவன். ஈன்றெடுத்த குழந்தைகளைப் பராமரிக்க வேண்டியதுதான். இனிமேல் வேண்டுமானால் பிறப்பதைக் குறைத்துக்கொள்ளலாம், தடுத்து விடலாம். நான் நிறுத்தி விட்டேன் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன், தலைவரவர்களே.

விலைவாசி எப்படி ஏறுகிறது என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. இந்தோனேஷியாவின் தலைவர் பங்ககர்னோ இந்த விலைவாசி ஏற்றத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, யாராவது ஒரு ஆள் இதைக் கட்டுப்படுத்துவதாக ஒரு திட்டம் கொடுத்தால், அவர் கிட்டே அதிகாரத்தை விட்டு விடுகிறேன், தவறினால் சுட்டு விடுகிறேன் என்று சொன்னார். அது சகர்னோவா அல்லது அந்த நாட்டுப் புதுத் தலைவரா என்று நினைவில்லை. இந்தோனேஷியா நாட்டுத் தலைவர் ஒருவர்தான் சொன்னார். எனக்குப் புரியவில்லை. ஏன் விலைவாசி தினம் ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது என்று, அதையொட்டி எங்கும் கிளர்ச்சி இருந்துகொண்டிருக்கிறது. தினந்தோறும் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. நேற்று தான் போலிருக்கிறது. சம்பள உயர்வுக்கென்று 26 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு அரசு ஊழியர்களுக்குப் பல சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டது. கிருவாளர்கள் ராஜா அய்யர், முத்துசாமி—இவர்கள் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்—இருப்பினும் அவர்கள் பல குறைகளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். விலைவாசி ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. விலைவாசி ஏறுவதற்கான காரணம் ஆளுநர் உரையிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வர்த்தகச் சூதாடிகள் ஒரு காரணம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வணிகச் சூதாடிகள், இடைத் தரக்கள் ஆதிக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது. விதிபோக முறை புணரமைக்கப்பட வேண்டும். அது மட்டும் போதுமா என்று புரியவில்லை. மாதிரி அரசு விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்துவது

[31st January 1972]

என்பது முடிகிற காரியமல்ல. இவர்களே செய்து விடக்கூடிய காரியமல்ல. பருப்பை எடுத்துக்கொண்டால், அது மத்தியப் பிரதேசத்திலிருந்து வர வேண்டும். பல இடங்களிலிருந்து பல சாமான்களைப் பறிமாறிக்கொண்டிருக்கிறோம். இதை இந்திய மட்டத்தில் இந்திய ஒன்றிய அரசும் இந்த மாநில அரசும் சேர்ந்து செய்யவேண்டும். இது அவர்களுடைய கடமையும் பொறுப்புமாகும். ஏதாவது செய்து விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்தியாக வேண்டும். அதற்காகப் போராட்டம் நடத்தியாக வேண்டும். போராட்டம் என்று சொன்னால், மாநில அரசு மத்திய அரசோடு சண்டை போட்டுக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு ஒரு போர் வேண்டும் என்ற கருத்தில் சொல்லவில்லை. தலைவரவர்களே, அப்படி யாரும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம். மத்திய அரசுக்கு மிகப் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது. அது இந்தியா முழுமையும் கட்டிக்காக்கின்ற அரசு. நாம் சொல்கிறோம். பல மாநிலங்களில் உள்ளவர்களும் வற்புறுத்தத் தொடங்குவார்கள். நம் குரல் வலுவாகி மற்ற மாநிலங்களிலும் அதிகமான அதிகாரங்களைக் கேட்கப் போகிறார்கள். வார்த்தைகளை வைத்து கபாட்சியா, புரோவின்ஷியல் ஆடானமியா என்று ஜாலம் பேசுவதில்லை, அவசியமில்லை. என்ன பெயரோ, எனக்குக் கவலை கிடையாது. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்பது எல்லா மாநிலங்களிலும் எல்லாக் கட்சியினருமே கேட்டு வருகிற கோரிக்கை. எங்களைப் பொறுத்த வரையில், 1952 தேர்தல் அறிக்கையில் இதைப் போட்டிருக்கிறோம். "Decentralization of powers" அரசு நான்கு தூண்களிலே நிற்க வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறோம். அதைப்பற்றிபெல்லாம் பேச அவகாசம் இல்லாததால், இந்த மாநிலத்துக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று கோருகிறபோது, மத்திய மாநிலச் சண்டை, யுத்தம், குழப்பம் போல் பேசக் கூடாது, அதை அப்படி ஆளும் கட்சியில் இருக்கிறவர்களும் பேசக் கூடாது, எதிர்த் தரப்பிலிருக்கிறவர்களும் இல்லாததைக் கற்பித்துச் சொல்லிவதாகச் சொல்லக் கூடாது என்று கூறிக்கொண்டு, தலைவரவர்களே, நோம் இல்லாத காரணத்தால் எத்தனைபோ பிரச்சினைகளைக் குறித்துவைத்துக்கொண்டிருப்பினும், பேச இயலாத நிலையில், வாய்ப்பு கொடுத்ததற்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : மற்றவற்றையெல்லாம் பட்டஜெட் விவாதத்தின்போது பேசிக்கொள்ளலாம்.

* திரு. சி. ஆர். கோலப்பா : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, 22-1-1972-ம் நாள்ன்று ஆளுநர் அவர்கள் நிகழ்த்திய உரையையும் அதில் அவர்கள் கூறிய கருத்துக்களையும் வரவேற்கிறேன்.

மேதகு ஆளுநர் அவர்கள், நமது மாண்புமிகு முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் இதுவரையில் ஆற்றி வந்த நல்ல தொண்டினை விளக்கி இனிமேலும் ஆற்றவிருக்கிற பணிகளையும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்கள்.

நமது மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள ஏழை எளியவர்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் ஆகியவர்களின் குறைகளை நன்கு அறிந்தவர்கள். தானும் ஓர் ஏழைக் குடியில் பிறந்து, ஏழை மக்களின் நாடி நரம்புகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் உணர்ச்சிகளை மிகமிக உணர்ந்தவர். அதனால் பிற்பட்ட சமுதாயங்களின் நலனைக் காக்க வந்திருக்கும் பெட்டகமாக, கருவூலமாக, இந்நாட்டிலுள்ள பிற்பட்ட சமுதாய மக்கள் அனைவரும் கருதுகிறார்கள்.

31st January 1972] [திரு. சி. ஆர். கோலப்பா]

குறிப்பாகக் கூற வேண்டுமானால், சலவைத் தொழிலாளர் சமுதாயம் நமது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு என்மென்றைக்கும் தொண்டாற்றக் கடமைப் பட்டிருக்கிறது. அதற்கான நன்றியறிதலை அவர்கள் உயிர் உள்ள வரைக்கும், அவர்கள் உடலில் ஒரு சொட்டு இரத்தம் இருக்கும் வரையில் மறக்கவே மாட்டார்கள்.

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், முதலமைச்சர் பதவி ஏற்றபிறகு எங்களைப் போல ஏழைத் தொழிலாள மக்களுக்கு வழங்கியுள்ள சலுகைகள் ஏராளம், ஏராளம்.

மதுவிலக்கு தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டதைப்பற்றிப் பலர் பலவிதமாகப் பேசினார்கள், ஏசினார்கள், தூற்றினார்கள். ஆனால் சலவையாளர் போன்ற சமுதாயத்திற்கு இது எந்த வழியில் உதவியது என்பதை நான் இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன். மது அருந்துவதோ அல்லது குடிப்பழக்கமோ நல்லது என்று கூற நான் முன்வரவில்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சியில் மது விலக்குச் சட்டம் இருந்தது. நோக்கம் நல்லதாய் இருந்தால் மட்டும் போதாது. அதை அமுல் நடத்துவதில் தொல்லைக்குள்ளாகியவர்கள் சலவைத் தொழிலாளர்கள்தான். போலீஸாருக்குக் கேஸ் கிடைக்கவில்லையென்றால், ஆற்றோம், கால்வாய் ஓரம், நான்தோறும் உழைத்துவிட்டு உறங்குகின்ற நேரத்தில் போலீஸ் லாரி வரும். குடித்திருக்கிறோடு இல்லையோ, அகப்பட்டவர்களைப் பிடித்துக் கேஸ் போடு வார்கள். மறுத்தால் உதைப்பார்கள். போலீஸ் லாரியைக் கண்டதும், இரவில் இந்த சமூக மக்கள் ஏதோ ஓர் பயங்கர மிருகத்தைப் பார்த்து ஓடுவதைப் போல, குழந்தை குட்டிகளை மிதித்துக்கொண்டு ஓடுவார்கள்.

நான்தோறும் இப்படிப் பயங்கரமான சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து வந்த இந்தச் சமுதாய மக்கள், மதுவிலக்கு தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது என்று உத்திரவு வந்தவுடன்தான், உண்மையாக சுதந்திர மக்களாக வாழ முடிந்தது.

ஆகவே சலவைத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், உண்மையான சுதந்திரம் நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் ஆட்சியில்தான் கிட்டியதே தவிர, காங்கிரஸ் ஆட்சியில் அல்ல என்பதை நான் உறுதியாகத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எங்களை பயமில்லாத சுதந்திர மக்களாக வாழவைத்த, வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களை வாயா வாழ்ந்தி அவர்கள் பல்லாண்டு, பல்லாண்டு காலம் அரசாட்சி நடத்த வேண்டுமென எங்கள் சமூகத்தின் சார்பாகவும், இந்தாட்டின் தலிந்து கிடக்கும் பிற்பட்ட சமூகத்தின் சார்பாகவும் வேண்டுகிறேன்.

நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆட்சியில் தான் சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கும், முடிதிறுத்தும் தொழிலாளர்களுக்கும் முதல் தரமான தொழிற் கருவிகளை 1,000 பேர்களுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இவர் ஆட்சியில்தான், சலவைத் தொழிலாளர்களுடைய மாணவர்களுக்குத் தொழிற் பயிற்சிப் பள்ளிகளில் சலவைத் தொழிலை ஒரு பாடமாக வைக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆட்சியில்தான் அண்மையில் வைகை ஆற்றங்கரையில் வந்த வெள்ளத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு உடனடியாக நிவாரணம் அளிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த வெள்ளத்தில் சலவைத் தொழிலாளர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த 40-க்கும் மேற்பட்ட

[31st January 1972]

ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் உயிரிழந்தார்கள். இந்தச் செய்தி கேட்டதும் நான் விரைந்து சென்று அதிகாரிகளையும், கட்சித் தோழர்களையும், தலைவர்களையும் சந்தித்து முதலமைச்சர் அவர்கள் பெயரால் உடனடியாக நிவாரண மளிக்க ஏற்பாடு செய்ய முடிந்தது. அப்படி உடனடியாக ஏற்பாடு செய்யா திருந்தால், துற்றுக்கணக்கான மக்கள் இறந்திருப்பார்கள்.

இதற்காக முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களின் முழு முயற்சியினால் பிற்பட்டோர் நலக் குழு ஒன்றை அமைத்தார்கள். அக்குழு சரித்திர பிரசித்தமான ஒரு ஒப்பற்ற அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கிறது. இந்த அறிக்கை சலவைத் தொழிலாளர்கள், முடி திருத்துவோர் ஆகியோரின் இன்றைய நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் ஒர் கண்ணுடியைப் போல் விளங்குகிறது. அந்த அறிக்கை பாகம் 1-ல் பிற்பட்டோர் நலக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் தொகுப்புரை 5-வது அத்தியாயத்தில், சலவைத் தொழிலாளர், முடி திருத்துவோர்களைப் பற்றிக் குறிப்பாக 75-லிருந்து 81 வரை சொல்லப்பட்டிருக்கிற சிபார்சுகளை அதாவது, இழிவான பணிகளைச் செய்ய, வற்புறுத்தும் வழக்கத்தை தீண்டாமையச் சட்டவரம்பின் கீழ் கொண்டு வரவும், குடியிருப்பு வசதிகளில் முன்னுரிமை வழங்கவும் பொது மக்களின் துணிகளைச் சுகாதாரமாக வெளுக்க துறைகளை ஒவ்வொரு ஊராட்சியிலும், நகராட்சிகளிலும் கட்டித்தரவும், தொழிலை நல்ல சுகாதாரமாக, நாகரிகமாகச் செய்ய தரமான கருவிகள், சாதனங்கள் இலவசமாக வழங்கவும், சலவை நிலையங்கள் அமைக்க கடன் வழங்கவும், சலவையாளர்களுக்கு உடல் ஆரோக்கிய இன்சூரன்சைக் கட்டாயமாக்கவும், தொழில் நடத்துவதில் நகராட்சி, பேரூராட்சி ஆகியவைகளின் கட்டுப்பாடுகளால் ஏற்படும் அல்லல்களைத் தீர்க்க சம்பந்தப்பட்ட விதிகளை மாற்றவும், உடனே அமுல் நடத்த ஏற்பாடு செய்யும்படி மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் நாடு பிற்பட்டோர் நலக் குழு அறிக்கையில், இந்த நாட்டில் உள்ள சலவைத் தொழிலாள மக்கள் தொகையை 4 லட்சத்து 61 ஆயிரத்து 239 ஆக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு மக்கள் தொகையிருந்தும் இந்தத் தொழிலாள மக்களில் ஒரே ஒரு கெஜட் உத்தியோகம்தான் உள்ளது. ஒரே ஒரு டாக்டர்தான் உள்ளார். ஒரு டிப்பி கலெக்டரோ, ஒரு டி.எஸ்.பி. யோ கிடையாது. ஒரு சிலர் இன்று படித்துக்கொண்டிருந்தாலும், ஏனைய செல்வாக்கு மிகுந்த பிற்பட்ட இனத்தோடு போட்டி போட வேண்டியுள்ளதால், இந்தச் சமூகத்தவர்கள் அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவிக்குப் போக முடியவில்லை. இந்தச் சமூகத்தின் தொழில் முறை, வயதானவர் முதல் குழந்தை வரை வேலை செய்தாக வேண்டும். இந்தச் சூழ்நிலையில் படிப்பதற்கு பல இடைஞ்சல்கள் உள்ளன, படிக்கச் சென்றாலும், உடைப் பிரச்சினை, உணவுப் பிரச்சினை வேறு. எனவே படிப்பதற்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு அளிக்கும் சலுகைகள் இருந்தால், ஓரளவு இந்தத் தொழிலாள மக்களின் குழந்தைகள் கல்வி கற்க இயலும். கல்வி கற்ற ஓரளவு இருந்தாலும், அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்காத காரணத்தால், அவர்கள் படும் அல்லலிப் பார்த்து படிக்கிறவர்கள் கூட படிப்பை நிறுத்திக் கொள்கிறார்கள். அல்லும் பகலும் எந்நேரமும் இந்த நாட்டு 4½ கோடி மக்களின் துணிகளை வெண்மணிகளாக்கி, நாகரிகமாக, சுத்தமான, சுகாதாரமான மக்களாக ஆக்குவதிலே கடுமீ வெய்யிலிலும், பனியிலும், மழையிலும் உழைத்துக் கொண்டு வரும் சுமார் 4½ லட்சம் மக்களுடைய வாழ்க்கையில்

31st January 1972] [திரு. சி. ஆர். கோலம்பா]

எப்பொழுது மறுமலர்ச்சியைக் காணப்போகிறோம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில், இந்தப் பிற்பட்டோர் நலக் குழுவின் அறிக்கை வெளி வந்தது. அதைப் பார்த்தால், இந்தச் சமுதாயம் கல்வியில் மிகமிக அடைபட்டும், பொருளாதாரத்தில் மிகமிக பின்னடைந்தும், சமுதாயத்தில் சபிக்கப்பட்டும், வேலை வாய்ப்பின்றி வேதனைப்பட்டும் வாழ்ந்தும், தேய்ந்தும் கொண்டே போவது நன்கு தெரிகிறது. எப்படி உடல் உறுப்புக்கள் அத்தனையும் நன்கு வளர்ந்தால் தான், நல்ல வலுவான உடம்பு அமைகிறதோ, அதே போலத்தான் சமுதாயத்திலே உள்ள அத்தனை சமூகங்களும் நன்கு வளர வேண்டும். அப்படியில்லை என்றால், அந்தச் சமுதாயம் என்ற உடம்பு நலம் குன்றி வலுவிழந்துவிடும். அதைக் கருத்தில் கொண்டுதான் நான் இந்த மன்றத்தில் கீழ்க்கண்ட கோரிக்கைகளில் தக்க கவனம் செலுத்துமாறு இந்த அரசை வேண்டுகேட்டுக்கொள்கிறேன் :—

(1) ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலும், நகராட்சிகளிலும், நல்ல பொதுமான சலவைத் துறைகளை மக்களின் சுகாதார நிலைமையை உத்தேசித்தாவது, உலக சுகாதார மன்றத்தின் உதவியைக் கோரியாவது, உடனடியாகக் கட்டித் தர வேண்டும்.

(2) ஆற்றோங்குகளிலும், ஏரிக்கரையோரங்களிலும், கால்வாய் ஓரங்களிலும் பொதுமக்களின் விலையுயர்ந்த துணிகளைப் பாதுகாக்க முடியாத அளவில் மிகவும் பரிதாபகரமான நிலையில் வாழும் சலவையாளர்களுக்கு, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், கிராமப் பஞ்சாயத்து மூலமாகக் குடியிருப்பு வசதியும், அவர்கள் தொழில் செய்ய தண்ணீர் வசதியில்லாத இடங்களில் இனாமாகக் கிணறு வெட்டி வசதி செய்து தர வேண்டும்.

(3) சலவைத் தொழில் செய்வதற்கு சலவையாளர்களுக்கு வண்ணம் மான்யம் என்ற பெயரில் பல ஊர்களில் நிலம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அப்படி ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்களில் சலவைத் தொழில் செய்வதற்கு முடியாமல் சமுதாயத்தில் செல்வாக்கு மிக்கவர்கள் சலவையாளர்களை மிரட்டி அவ்விடங்களிலிருந்து விரட்டி விடுகிறார்கள்.

இதனால், சலவைத் தொழில் செய்ய 10 மைல், 15 மைல் தூரம் சென்று சலவையாளர்கள் துணிகளைச் சலவை செய்ய வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. சலவைத் தொழில் செய்யும் இடங்களிலிருந்து சலவையாளர்களை அப்புறப்படுத்தக் கூடாது, மற்றவர்கள் துன்புறுத்தினால் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்குத் தமிழக அரசு கலைமை அதிகாரி திரு. நம்பியார் அவர்கள் மூலமாக ஏற்கனவே ஆணைப் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இந்த அரசு அந்த ஆணையைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டும்.

(4) தற்போது இனாமாக வழங்கப்படும் தொழிற் கருவிகளை இன்னும் 5 மடங்கோ அல்லது 10 மடங்கோ அதிகப்படுத்த வேண்டும்.

(5) கூட்டுறவு சலவைக் கடைகள் அமைக்கவும், தனிப்பட்டவர்கள் சலவைக் கடைகள் அமைக்கவும் வட்டியில்லாக் கடனும், சிறிது மான்யமும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

(6) சென்னையில் பல ஆண்டுக்காலமாகத் தொடங்காமல் இருக்கும் கூட்டுறவு பலர் லாண்டரியை உடனடியாக முதலமைச்சர் அவர்கள் தலைமையில் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் தொடங்கி வைக்க வேண்டும்.

[திரு. சி. ஆர். கோலப்பா] [31st January 1972]

(7) இப்பொழுது இருக்கும் சலவைத் தொழிலாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களைக் கலைத்துவிட்டு சலவைத் தொழிலாளர் கூட்டுறவு வங்கி அமைக்க வேண்டும்.

(8) சலவைத் தொழிலாளர் மாணவர்களுக்கு இலவசமாக உடைகளும், உணவும், புத்தகங்களும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

(9) கலை, தொழில் கல்லூரிகளில் பயில முன்வரும் சலவைத் தொழிலாளர்களுடைய மாணவ-மாணவர்களுக்குத் தனிச் சலுகை காட்டி இடம் கொடுக்க உத்தரவிட வேண்டும்.

(10) சலவைத் தொழிலாள வகுப்பைச் சேர்ந்த கல்வி கற்றவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புத் தேடித்தரும் நிலையங்களில் தனிச் சலுகையோ, முன்னுரிமையோ வழங்க வேண்டுமென உத்தரவிடவேண்டும்.

(11) உயர்ந்த படிப்பு படித்தவர்கள் ஒரு சிலரே இருப்பதால், அவர்களுக்கு உடனடியாக உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் அளிக்க, சர்வீஸ் கமிஷன், அரசு போன்ற நிறுவனங்களில் தனிச் சலுகை அளிக்க வேண்டும்.

(12) சலவையாளர் சமூக மக்கள், டெல்லியிலும், உத்திரப்பிரதேசத்திலும், இன்னும் பல வட நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான மாநிலங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்ட பட்டியலில் உள்ளதால், அங்குள்ள சலவைத் தொழிலாள மக்கள் ஓரளவு முன்னேறி வருகிறார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டிலோ இன்னும் இந்தச் சமூகம் தாழ்த்தப்பட்ட பட்டியலிலே சேர்க்கப்படாத காரணத்தால் பின்னுக்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

தொடுகிறவர்கள், தொடாதவர்கள் என்ற அடிப்படையைக் காட்டி இங்குள்ள சலவைத் தொழிலாளர்கள் தொடுகிறவர்கள், ஆகவே அவர்கள் அந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட பட்டியலிலே சேர்க்கப்பட அருகதையற்றவர்கள் என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆட்சி நடத்தும் வசையில் கூறிக்கொண்டு, இந்தச் சமூகத்தின் ஏறக்குறைய 50 ஆண்டுகளின் கோரிக்கையைப் புறக்கணித்து விட்டார்கள்.

அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின் 17-வது பிரிவின்படி தீண்டாமை அகற்றப்பட்டது என தீர்மானித்த பிறகு தீண்டாமை என்பது சட்டத்தில் இல்லை. இந்த இல்லாத தீண்டாமையை மறுபடியும் அரசாங்கமே அடிப்படையாக வைத்து இந்தச் சமூகம் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பட்டியலில் சேர்க்க அருகதையற்றது என்று சொல்லுவது சட்டத்திற்குத் துஷ்ப்பம் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்திற்கே விரோதமானதாகும். அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தில் தீண்டாமையை அகற்றிய பின்னும், ஷெட்யூல் சாதியினர் என்று பிரித்தார்களே; ஏனென்றால் அதே அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தில் 47-வது பிரிவில் எந்தெந்தச் சமூகங்கள், சமூக வளர்ச்சியில் வளம் குன்றி வலுவில்லாமல், ஏனைய சமூகத்தினரால் மிகவும் இழிந்தது எனக் கருதப்படுகிறதோ அந்தந்தச் சமூகங்கள் இந்தப் பிரிவில் வரும் திட்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை யொட்டிப் பார்த்தாலும், இந்தத் தமிழ் நாட்டில் நிச்சயமாக, எந்தத் தயக்கமுமின்றி, சலவைத் தொழிலாளர்களையும், முடிதிருத்துவோரையும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பட்டியலிலேயே சேர்க்க முடியும்.

31st January 1972] [திரு. சி. ஆர். கோலப்பா]

காங்கிரஸ் ஆட்சி சுமார் 20 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தும், நிறைவேற்ற முடியாத பல பெரும் சாதனைகளை நிறைவேற்றி ஏழை எளிய மக்களின் இருண்ட வாழ்விலே ஒளியேற்றி அவர்களும் மக்கள்தான், அவர்கள் வாழ்வு நிச்சயம் மலர வேண்டுமென்ற ஒரே சிந்தனையுடன் இன்று அல்லும் பகலும் பாடுபட்டு வரும் நமது ஒப்பற்ற தலைவர், மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர், தமிழ்வேள் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் எங்களுடைய சமுதாயத்தின் தலைவிதியை மாற்றியமைப்பார்கள், அமைத்து அதில் வெற்றி பெறுவார்கள் என்பதில் எங்களுக்கு நிச்சயமான உறுதி உண்டு. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு எத்தனையோ தொல்லைகள், எத்தனையோ பிரச்சினைகள் இருந்தாலும், எங்கள் குறைகளைப் போக்குவதில் உள்ள உணர்ச்சி அவரின் நல்ல இருதயத்திலே இருக்கிறது என்பதை நாங்கள் நன்றாக அறிந்துள்ளோம்.

(சேர்மன் மணி அடித்து அடுத்த உறுப்பினரைப்பேச அழைத்தார்).

* திரு. எஸ். லி. செங்கோட்டுவேலப்ப கவுண்டர்: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமானுடைய உரையின் மீது சில வார்த்தைகள் சொல்வதற்கு அனுமதி கொடுத்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் ஒரு உரையை நிகழ்த்தி அதன் மூலமாக நமக்குப் பல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லியிருப்பதற்காக நாம் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். கவர்னர் பெருமானுடைய உரையில் வேளாண்மையைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெற்றுள்ளோம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேளாண்மையைப்பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டிலுள்ள விவசாயிகள் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் மிகவும் திறமை படைத்தவர்கள் என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. அந்த அளவுக்கு அந்தப் பணியில் முழுமையாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தாலும் கூட, இதர தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் பெற்றுள்ள பலன்களைப் போல் வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் பெறவில்லை என்று நான் சொல்வேன்.

விலைவாசியைப்பற்றி இங்கே பேசியவர்கள், குறிப்பாக நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். உணவுப் பண்டங்களின் விலைவாசி ஓரளவு உயர்த்துவிட்டது என்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான பணியில் ஈடுபடுவதற்கு அந்த விவசாயிகளுக்குத் தேவையான உரம் மற்றும் இதர பொருள்கள் அனைத்தும் விலைவாசி ஏற்றத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதோடு மட்டுமல்ல, கோவை ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில், மின்சாரக் கட்டணத்தைப்பற்றிப் பெரியதொரு போராட்டமே நடந்து முடிந்திருக்கிறது. அப்பொழுது இந்த அரசு போராட்டத்தின் கருத்தை ஒத்துக்கொண்டு விவசாயிகளுக்கான மின்சாரக் கட்டணத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்தது. இப்பொழுது திடீரென்று உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். தயவுசெய்து நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த உயர்வு விவசாயிகளைப் பெரிதும் பாதிக்கும், அது உடனடியாக குறைக்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு வகையிலும் விவசாயிகளின் உற்பத்திச் சாதனங்களின் விலைகளை ஏற்றிக்கொண்டே போனால், அந்த விவசாயிகள் எப்படி உற்சாகத்துடன் உற்பத்திப் பெருக்கத்தில் தொடர்ந்து

5.20
PM.

[31st January 1972]

ஈடுபட முடியும்? இப்பொழுது சர்க்கரை உற்பத்திக்காக கரும்பு பயிரிடுகிறார்கள். சர்க்கரை உற்பத்தியில் 40/60 சதவீதம், 60/40 சதவீதம் என்ற ஒரு முறையை வகுத்து சர்க்கரையைக் கணக்கிட்டு சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்கிறது. முதலாளிகள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சர்க்கரையை தங்கள் இஷ்டத்திற்கு விற்றுக்கொள்ள அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் விவசாயி உற்பத்தி செய்யும் கரும்புக்கு டன் ஒன்றுக்கு ரூபாய் என்பது என்று விலையை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். அது மிகவும் குறைந்த விலை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு டன் கரும்பின் மூலம் கிடைக்கும் சர்க்கரையின் அளவையும், அது விற்கப்படும் விலையையும் கொண்டு விவசாயிக்கு அந்தக் கரும்புக்கு மில் முதலாளிகள் கொடுக்கும் விலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அது மிகவும் குறைவாகவே இருக்கும். தயவுசெய்து அரசு இதைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக; கல்வியைப்பற்றி, அந்தத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள், பல பெரியவர்கள் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள். ஆசிரியர்களுடைய நிலைமை, ஆசிரியர்களுடைய தரம், அவர்களுடைய ஊதிய உயர்வு, இவைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்வியினுடைய தரம் எவ்வாறு இருக்கிறது என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். 300 ஜனத் தொகை கொண்ட எல்லா ஊர்களிலும் ஆரம்பப்பள்ளிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இப்பொழுது பள்ளிகள் இருக்கும் நிலை இருக்கிறது. நான் பெயரைக் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. எங்கள் ஊரைப் பொறுத்த வரையில், ஒன்றைச் சொல்கிறேன். ஐந்தாவது வகுப்பு ஆரம்பப் பள்ளிப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு அடுத்த வகுப்பிற்கு உயர் நிலைப் பள்ளிக்குச் சென்றால், நீ எந்தப் பள்ளியில் படித்துவிட்டு வருகிறாய் என்று கேட்டுவிட்டு, அதற்கு அந்த மாணவன் பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளி என்று பதில் சொன்னால், அதில் தரம் குறைவாகவிருக்குமே என்று சொல்லி, சேர்த்துக் கொள்வதற்கே தயக்கம் காட்டுகிறார்கள். தனியார் துறையில் நடத்தப்படும் பள்ளிகளில் கல்வியின் தரம் கெடாமலிருக்கிறது. தனியார் துறைப் பள்ளிகள் தூரமாக இருப்பதால் பெற்றோர்கள் அந்தப் பள்ளிகளுக்கே அனுப்பி வைக்கும் எண்ணத்தைக் கொண்டவர்களாகயிருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளில் கல்வியின் தரம் குறைவாகயிருக்கிறது என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதற்காக ஆசிரியர்களைக் குறை சொல்வதாக நினைக்க வேண்டாம். நண்பர் திரு. முத்துசாமி அப்படி நினைப்பார் போல் தோன்றுகிறது. ஆசிரியர்களைப்பற்றி நான் குறை கூறவில்லை. கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே போல் நகர்ப்புறங்களிலும் நிலைமை இருக்கிறது. ஒரு சில குறிப்பிட்ட பள்ளிகளில் கல்வியின் தரம் உயர்வாக இருப்பதால், அதிலேயே சேர்ந்து படிக்க வேண்டுமென்று தங்களுடைய பிள்ளைகளை அங்கேயே சேர்க்கப்பலர் முயற்சிக்கிறார்கள். கிராமப் புறங்களிலுக்கும் ஏழை மக்களுக்கு எந்த வசதியுமில்லாத நிலைமை நீடித்து வருகிறது. கிராமப்புறங்களிலிருக்கும் பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளில் கையாளப்பட்டு வரும் கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்தால், கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த முடியுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

31st January 1972]

அடுத்தபடியாக, எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஒன்றை மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். கோவையிலே மருத்துவக் கல்லூரி ஒன்று இறுக்கிறது. கோவையிலேயே ஒரு தலைமை மருத்துவ அதிகாரியும் இருக்கிறார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒன்றைப் பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கோவையில் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி இருக்கின்றபோது, ஒரு தலைமை மருத்துவ அதிகாரி இருக்க வேண்டுமா? அங்கு டிஸ்டிக்ட் மெடிகல் ஆபீசர் தேவையில்லை. அதே மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஈரோடு எல்லா வகையிலும் சிறந்து விளங்கும் நகரம். ரெவின்யூ தனியாக இலாகா தலைமை அலுவலகங்கள் ஈரோட்டில் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்ற வகையில் இந்தத் தலைமை மருத்துவ அதிகாரியையும் அவரது அலுவலகத்தையும் ஈரோட்டில் அமைப்பது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும், அப்படி மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. ராஜாராம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்கள் உரையின் பேரில் பேசும்படியான வாய்ப்பு கிடைத்ததற்காக என் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அண்மையில் நடந்து முடிந்த யுத்தத்தில் இந்தியா வெற்றிபெற்றது நமக்கு ஒரு பெரிய பாடத்தினைக் கற்பித்திருக்கிறது. இந்த யுத்தத்தில் புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்று இளம் பருவத்தில் உள்ள இந்தியாவின் துருப்புகள் எந்த நிலையில் இருக்கும் என்று ஒரு பீதி நம் நாட்டில் பொதுவாக இருந்து வந்தது. நமது நாட்டில் மட்டுமில்லை, உலகிலே பல்வேறு நாடுகள் நமது சக்தியைப் பற்றி, நமது இராணுவத்தின் திறமையற்றிச் சற்று குறைவாகவே நினைத்து வந்தார்கள். ஆனால் நடந்து முடிந்த போரில் அமெரிக்கா போன்ற பெரிய நாடுகள்கூட எதிர்பாராத விதத்தில் நமக்கு எதிராக நின்ற நிலையில்கூட, நமது நாட்டில் நாமே தயாரித்த ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு திறமையாக நமது இராணுவம் செயலாற்றியிருக்கிறது என்பதைக் கண்டு பகைவர் அச்சப் படும்படியான நிலையில் பணியாற்றி வெற்றிகண்டிருக்கிறது. இந்தப் போரின் முடிவில் ஜனநாயக நாடுகளின் குடும்பத்தில் ஒரு அங்கமாக பங்களா தேஷ் என்ற ஒரு புதிய சுதந்திர நாடு தோன்றியதும், அதற்கு நாமும் பொறுப்பாக இருந்து உதவி செய்ததும் நமக்கு மனநிறைவைக் கொடுக்கிறது. எதிர்காலத்தில் நமது நாட்டின் சரித்திரத்தில் இந்தப் பகுதி பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படும் என்ற அளவிற்கு நமது நாட்டின் நிலை இன்றைக்கு உயர்ந்துவிட்டது. இந்த யுத்தத்தில் ஜனநாயகத்தின் தண்பர்கள் பார், ஜனநாயக நாடாக இருந்தாலும் கூட தன்னுடைய சுயநலத்திற்காக ஒரு பெரிய நாடு எவ்வளவுதூரம் தன் கொள்கையை விட்டு விலகிச்செல்லுகின்றது என்பதைப் பார்த்தோம். உலகிலே பெரிய ஜனநாயக நாடு, பணக்கார நாடு என்று சொல்லப்படும் அமெரிக்கா, ஜனநாயகத்திற்கு மிகவும் விரோதமான நிலையில் பாகிஸ்தான் போன்ற இராணுவ ஆட்சி நடைபெறும் நாடுகளுக்கும் யாதேச்சாதிகார நாடுகளுக்கும் துணைநின்று ஜனநாயகத்திற்கு விரோதமாகச் செயல்படுவதை இந்தப் போரின்போது பார்த்தோம். உலகில் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் வேறு எந்த நாடும் பலமுள்ள நாடாக உயர்ந்து விடக்கூடாது என்ற நோக்கத்தோடுதான் அமெரிக்கா இப்படிப்பட்ட முறையில் தன் அரசியல் போக்கை வகுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று நாம் மட்டும் அல்ல, அந்த நாட்டிலுள்ள பல பெரும் தலைவர்கள்கூட வெளிப்படையாகச் சொல்லுகின்றார்கள். பொறுப்பு வாய்ந்த பல பெரும் தலைவர்கள் அந்த நாட்டில் இந்தப்

5-30
P. M

[31st January 1972]

போக்கிற்கு மிகவும் வருந்துகிறார்கள். பொதுவாக பாகிஸ்தான் தன் அண்டை நாட்டுடன் நேசமாக இருந்து, அப்படிப்பட்ட அடிப்படையில் தன் அரசியலை வகுத்துக் கொண்டால், நாமும் அவர்களும் ஒருவரையொருவர் நல்ல முறையில் அணுகி நாம் நண்பர்களாக இருந்து, இருவரும் சுபிட்சமாக வாழ்வதற்கு இடம் இருந்திருக்கும். இதையெல்லாம் அலட்சியப் படுத்திவிட்டு, இன்றைக்கு அந்த நாட்டின் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள ஒரு தனி நபர், பூட்டோ என்பவர் செய்துவரும் காரியங்கள் தற்கொலைக்கு ஒப்பாக இருக்கின்றன. உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு பங்களா தேஷை அங்கீகரித்ததற்காக, இன்று ஆஸ்திரேலியா, கம்போடியா, இங்கிலாந்து ஆகிய மூன்று நாடுகளும் அங்கீகாரம் செய்ததற்காக, இந்த நாடுகளின் பேரிலே அவர் பாணம் தொடுப்பது போல, காமன்வெல்த்திலிருந்து தான் விலகுவதாக இன்றைக்கு அறிவித்து விட்டது பாகிஸ்தான். அந்த நாட்டிற்கு இது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயமாகும். யார் யார் உண்மையை ஒப்புக்கொள்கின்றார்களோ, உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு பங்களா தேஷை அங்கீகாரம் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் எல்லாம் தனக்கு விரோதி என்று சொல்லி ஒவ்வொருவரையும் விலக்கிக் கொண்டே வந்தால், கடைசியில் பாகிஸ்தான் தனித்து நிற்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும் என்பதனைப் பல அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டியும், இன்னும் அது அவருக்குப் புரிந்ததாக தெரியவில்லை. இந்தப் போரில் ஒரு விசித்திரமான நிலைமையைப் பார்த்தோம், பெரிய ஜனநாயக நாடு என்று சொல்லிக் கொள்ளும் அமெரிக்கா தமக்கு எதிராகப் போயிற்று. ஆனால் மிகப் பெரிய கம்யூனிஸ்டு நாடான ரஷ்ய தேசம், ரஷ்ய அரசு தமக்கு உதவி செய்ததாகும். இவர்கள் தமக்கு அளித்த தார்மிக உதவியினை நாம் என்றைக்கும் மறக்கவே முடியாது. இந்த நேரத்தில் ரஷ்யா நம்மோடு இருந்ததை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். பொதுவாக சைனாவின்னுடைய, அமெரிக்காவின்னுடைய ஆசை வார்த்தைகளை நம்பி பாகிஸ்தான் ஏமாந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எந்த ஒரு நாடும் இன்னொரு நாட்டிற்கு உதவி செய்கிறது என்று சொல்லும்போது, அப்படிப்பட்ட உதவிகள் பொருள்கள் மூலமாகவும், ஆயுதங்கள் மூலமாகவும்தான் செய்வார்களே தவிர, தங்கள் ஆட்களையே கொண்டு வந்து இன்னொரு நாட்டிற்காக யுத்தம் செய்யமாட்டார்கள். ஆனால் பாகிஸ்தான் இப்படிப்பட்ட ஒரு நம்பிக்கையை வளர்த்துகொண்டதால்தான் இதில் ஏமாற்றம் பெற நேர்ந்தது. நம்மைப் பொறுத்த வரையில், இந்திய அரசு, தன் கையே தனக்கு உதவி என்ற நிலைமையில் நம்முடைய நாட்டிலே தயாரித்த ஆயுதங்களையும் தளவாடங்களையுமே கொண்டு இந்த யுத்தத்தை வெற்றிகரமாக முடித்திருக்கிறது. இது நமது நாட்டிற்கு மிகவும் பெருமையைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷயமாகும். நான் முன்பு ஒரு முறை கூறியதுபோல, ரஷ்ய நாட்டுடன் நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் பொதுவாக இந்தியாவின்னுடைய இராஜ தந்திரம் ஒரு உச்ச கட்டத்திற்கே போகும்படி செய்திருக்கிறது என்று பெருமைப்படலாம். நமது பிரதமர் இந்திரா அவர்களுடைய இராஜதந்திரம் உலகமே பார்த்து வியந்து பாராட்டும் விதத்தில் அமைந்துவிட்டது என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது.

அடுத்து, நாம் சுதந்திரம் பெற்று குடியரசாகி 22 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இந்த அனுபவத்தினைக் கொண்டு பல முக்கிய சிந்திருத்தங்கள், அதையொட்டி அரசியல் சட்டத்தில் பல திருத்தங்கள், இவற்றைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

31st January 1972.] [திரு. கே. ராஜாராம்]

சுதந்திரம் பெற்றபோது, மாநிலங்கள் மட்டுமன்றி, இந்திய அரசும் இந்திய நாடும் அடிமைத்தனையில் இருந்தது. அதற்கு முன்பு, 'ஓரளவிற்கு மாநிலங்களுக்குச் சுய ஆட்சி கொடுத்தாலே போதும்' என்று காங்கிரஸ் ஸ்தாபனமும் ஒப்புக்கொண்டு, அந்த அடிப்படையில் ஒரு அரசியல் சட்டத்தினைத் தயாரித்தோம். ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அதிகாரம் இவ்வளவு, மத்திய சர்க்காரின் அதிகாரங்கள் இவ்வளவு, இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்க வேண்டிய அதிகாரங்கள் இவ்வளவு என்ற விதத்தில் இருக்க வேண்டிய அதிகாரங்களை மூன்று சகங்களாகப் பிரித்து எழுதிவைக்கப்பட்டன. இந்த 25 ஆண்டுக்கால அனுபவத்தில், பல பெரிய மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் அன்றைக்கு ஆளும் கட்சியாக இருந்த காங்கிரஸ் கட்சிக்கே இருந்துவந்தது. தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியில் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு தீர்மானத்தினைப் போட்டோம். மத்திய அரசு, குறிப்பாக பிரதம மந்திரி அவர்கள் எல்லா மாநில முதலமைச்சர்களையும் அழைத்து, மாநில-மத்திய அரசாங்கங்களின் உறவு முறையினை மறு பரிசீலனை செய்து என்னென்ன குறைகளை எவ்வெவ் சொல்லுகின்றார்களோ, அவற்றை ஆராய்ந்து முடிவெடுக்க வேண்டும், ஒரு சில அதிகார மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டும் என்பது அவசியமாயின் அவற்றையும் செய்ய வேண்டும் என்று வற்புறுத்தும் தீர்மானம் ஒன்றை தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியிலும், இதுபோன்ற அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்திலும் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். ஆகவே மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து பல அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பதை காங்கிரஸ் கட்சி ஏற்கெனவே—இன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்வதற்கு முன்னாலேயே—சொல்லிக்கொண்டு வருகிறது. ஆனால் இன்று இது குழப்பத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது. ஏனென்றால் மாநில சுயாட்சி என்ற பதம் வந்தவுடன் தவறான அர்த்தத்தை வைத்து ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பிரசங்கம் செய்ய மற்றவர்களும் அதை எதிர்க்க ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் முதலமைச்சரவர்கள் தஞ்சாவூரிலே கொடுத்த விளக்கம் ஓரளவு திருப்தியைக் கொடுத்தது. அதை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தவேண்டும். இந்தியா ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக தவம் கிடந்து ஒரு சுதந்திர நாடாக ஆகியிருக்கிறது. அப்போது நமது சரித்திரத்தில் புராணங்களில் 56 நாடுகள் என்று சொல்வார்கள். பிரிட்டிஷ்காரர்கள் இந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறும்போது 600 நாடுகளாக இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் காலஞ்சென்ற வல்லபாய் பட்டேல் அவர்களுடைய முயற்சியினால் இந்த நாடு ஒரு நாடு என்ற நிலைமையில் ஆக்கி வைத்திருக்கிறார். இதை ஐரோப்பியப் பேரால், அல்லது மத்தியப் பேரால், அல்லது மொழியின் பேரால் தனி நாடு கேட்டு இந்த நாட்டைக் கூறு போட்டு, சின்னாபின்னப்படுத்தி பழைய நிலைமைக்குக் கொண்டுவரவது என்பது எந்தத் தற்கால அரசியல் வாதிகள் எண்ணமாகவும் இருக்காது. இதை முதலமைச்சரவர்கள் தெளிவுபடுத்தியது வரவேற்கத்தக்கது. நல்ல ஒரு முடிவை முதலமைச்சரவர்கள் செய்தார்கள். ஆகவே மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் உள்ள உறவைப் பரிசீலனை செய்து திருப்தியமைத்து, அதிக அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது பிரதமர் அவர்களுடைய கடமை. ஆகவே அண்மையில் நடக்க விரும்பும் தேர்தல் முடிந்தவுடன் எல்லா மாநில அரசு முதலமைச்சர்களையும் அழைத்து இந்த விஷயத்தில் அதிகக் கவனம் செலுத்தி இதில் தாமதம் கூடாது—வெகு சீக்கிரத்தில் கிடைக்க வகை செய்ய வேண்டும். தவறினால்

5.4
p.m.

[திரு. கே. ராஜாராம்] [31st January 1972]

பெரிய குழப்பமும், கஷ்டமும் ஏற்படக்கூடும். மாநிலங்களுக்கு அதிகாரங்களை அதிகமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டியது அவசியம். பொருளாதாரத் துறையில் மட்டுமல்ல, மற்ற சில அதிகாரங்களும் வேண்டுமென்று பேசியிருக்கிறோம். நமது மாநிலத்தில் நமது மண்ணில் நிலம் சம்பந்தப்பட்ட எல்லா அதிகாரங்களும் மாநில அரசுக்கு இருந்தபோதிலும் கூட ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஒரு காரியம் செய்ய மத்திய அரசாங்கத்திடம் கேட்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அது அவசியமில்லை. இப்படித் தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய அதிகாரங்கள் மாற்றிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இதைப்பற்றிப் பொதுக் கூட்டங்களில் அமைச்சர்களும் மற்றவர்களும் பேசி இந்தக் காலத்தை, நேரத்தை வீணாக்குவதை விட அரசாங்க ரீதியில் எழுதுவதோடு மட்டுமின்றி நேஷனல் டெவலப்மெண்டு கவுன்சிலிலும் இதை வற்புறுத்த வேண்டுமென்று முதலமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்காக நமது உயர் நீதி மன்றத்தின் முன்னாள் பிரதம நீதிபதி ராஜமன்னார் அவர்கள் தலைமையிலான குழுவால் கொடுக்கப்பட்ட அறிக்கையைப்பற்றி நமது மாநில அரசு பரிசீலனை செய்து எதையெதை நாம் ஒப்புக்கொள்வது என்பதைப்பற்றி ஒரு முடிவிற்கு வரவேண்டும். பிறரைக் குறை சொல்வதற்கு முன்னால் நாம் 'ஸ்டேண்டு' எடுத்துக் கொள்வது அவசியம் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதை உணர்ந்து ஏற்கெனவே முதலமைச்சரவர்கள் சட்டசபையில் இதைப்பற்றி விவாதிக்க ஒரு நாள் ஒதுக்குவோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இது இன்னும் செய்யப்படவில்லை. அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையிலாவது ஒரு 'ஸ்டேண்டு' எடுத்துக்கொள்வது நல்லது. உதாரணத்திற்கு ஒரு சிபாரிசைச் சொல்கிறேன். உயர் நீதி மன்றம் கொடுக்கும் தீர்ப்புக்கு மேல் அப்பில் வேண்டியதில்லை என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. சுப்ரீம் கோர்ட்டு தேவையில்லை என்று சொல்வது போன்ற சில விஷயங்கள் ஆட்சேபணைக்குரியதாகும். இப்படி ராஜமன்னார் சிபாரிசில் இருந்தபோதிலும் கூட மாநில அரசு இதை வற்புறுத்தவில்லை என்று ஒன்றிரண்டைச் சொல்ல முடியும். குழுவால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சிபாரிசுகளில் எதையெதை மாநில அரசு ஏற்றுக் கொள்கிறது, எதையெதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்ற விஷயத்தை மாநில மக்கள் அறிய விரும்புகிறார்கள். ஆகையினால் கூடிய சீக்கிரம் முடிவெடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விலைவாசி உயர்வைப்பற்றிச் சொல்லாமல் விடுவதற்கில்லை. என்னைப் பொறுத்த வரையில், இதனால் மாநில வரவு-செலவுத் திட்டம் எந்த அளவிற்குப் பாதிக்கப்படுகிறது என்ற பீதியை, பயத்தை நான் மிகவும் உணர்கிறேன். ஏனென்றால் விலைவாசி உயர்வு ஏதோ பேசி விட்டுப் போகக் கூடிய நிலைமையில் இல்லை. அது நமது மாநில வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பாதிக்கிறது. நேற்று தான் கொடுத்த மாநிலி இருக்கிறது, 26 கோடி ரூபாய் மாநில சிப்பந்திகளுக்குக் கொடுத்து முதலமைச்சர் நல்ல பெயர் எடுத்தார். அதை எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். 26 கோடி ரூபாய் மாநில அரசு கொடுத்ததன் மூலம் ஒவ்வொருவருக்கும் 50 ரூபாயிலிருந்து 100, 150 ரூபாய் வரை கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் இந்தக் கடுதல் தொகை குடும்பத்திற்குக் கிடைப்பதற்கு முன்னால் அந்தக் குடும்பத்துக்குக் கிடைத்த சம்பளத்தை வைத்து எவ்வளவு பொருள்கள் வாங்கி குடும்பம் நடத்தினார்களோ அந்த அளவிற்கு இந்த அதிகப் பணம் வந்தும் குடும்பம் நடத்த முடியவில்லை. ஊதியம்

31st January 1972] [திரு. கே. ராஜாராம்]

அதிகமாக வாங்கியும்கூட கட்டவில்லை. இது நடைமுறையில் ஒவ்வொரு குடும்பமும் அனுபவிக்கும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அமைச்சர்கள் குடும்பங்கள் முதற்கொண்டு அனைவரும் அனுபவிக்கும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஒரு குடும்பத்திற்கு மூன்று 50 ரூபாய்க்குப் பலசரக்கு வாங்கினால், அதே சரக்கை அதே அளவு இப்போது 100 ரூபாய் கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் வேறு வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டுமேயொழிய டியர்ஸ் அலுவலர், சம்பளம் கூட்ட வேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்பதும் நாங்கள் கவனிக்கிறோம் என்று அமைச்சர்கள் சொல்வதும் பட்டுஜட்டில் இன்னொருமுறை வரி கூட்டிப் போடுவதும் இப்படிப் போய்க்கொண்டிருந்தால் பிரயோசனமில்லை. ஆகவே சிப்பந்திகளுக்கு நிர்ணயித்த விலையில் அத்தியாவசியப் பண்டங்களைக் கொடுக்க வழி செய்து அவர்கள் அதிகமாகச் சம்பளம் கேட்காமல் செய்யலாம். அவர்கள் அதிகப்படியாகக் கேட்பது நியாயமில்லையென்று சொல்ல முடியாது. கட்டுப்படியாகாததால் கேட்கிறார்கள். நியாய விலைக் கடைகள் மூலமாக எல்லா அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் குறைந்த விலையில் பண்டங்களைக் கொடுப்பதைப்பற்றிய பரிசீலனை பண்ண வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது ஒரு நல்ல வழியாக இருக்கலாம். அவர்களுடைய செலவைச் சரிச் கட்டக் கூடிய அளவிற்கு இது இருப்பதால் சம்பளம் அதிகம் வேண்டுமென்று கேட்கமாட்டார்கள். ஏற்கெனவே 10 வருஷங்களாக நிறையச் சலுகைகளைக் கொடுத்திருக்கிறோம். மருந்து, வைத்திய வசதிகள், இன்னும் வீட்டு வாடகை வசதி என்று எத்தனையோ வசதிகளைக் கொடுத்திருந்தம்கூட அவர்கள் கஷ்டத்துடன் கேட்கிறார்கள். அதை நிவர்த்தி பண்ண வேண்டியது நமது பொறுப்பு. நம் சிப்பந்திகள் நன்றாக வாழ வழி வகுக்க வேண்டியது நம் பொறுப்பு, கடமை. அதை அனுதாபத்தோடு கவனிக்க வேண்டியது நம் கடமை. அதே சமயத்தில் மக்கள் நலனைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த மக்கள் நலனையும் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்னும் வரி போட்டால், அவர்கள் எவ்வளவு தாங்குவார்கள் என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். இதற்கு வேறு வழி ஏதாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழில் துறையில் கடந்த 4 ஆண்டுகளில் இருந்த நிலைமை மாறி, இப்போது சூடு பிடிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது என்று ஆளுநர் உரையில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். புதிய தொழில்கள் ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்துள்ளது நல்ல ருசனை. இந்தத் தொழில்களை ஆரம்பித்தது, பொதுவாக மாநிலத்திற்கு நன்மை கொடுக்கலாம். பொருளாதாரத் துறையில் நன்மை கொடுக்கலாம். ஆனால் இது வளர்ந்து வரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைத் தீர்ப்பதற்குப் போதாது. சிறு தொழில்கள் பாலவாகப் பல இடங்களிலும் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். 1966-ம் வருஷம் அன்று தொழில் அமைச்சராக இருந்த திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் அவர்கள் மேலவையில் நிதி நிலை அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்துப் பேசும்போது ஒரு வார்த்தை சொன்னார்கள். இந்த ஆண்டு 365 புதிய தொழில்களை ஆரம்பித்திருக்கிறோம். தொழில் அமைச்சராக இருந்த அவர் தான் நிதி நிலை அறிக்கையை இந்தச் சபையில் சமர்ப்பித்தார். முதலமைச்சர் பேரவையில் சமர்ப்பித்தார். இந்த அவையில் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் அறிக்கையைச்

[திரு. கே. ராஜாராம்] [31st January 1972]

சமர்ப்பித்துப் பேசும்போது, நடப்பு ஆண்டில் 365 நாட்களுக்கு 365 தொழில்கள் ஆரம்பித்தோம் என்று சொல்லும்போது, நாம் பெரு மகிழ்வுடன் அதை வரவேற்றோம். அனைத்துக் கட்சியினரும் கை தட்டினார்கள். அவ்வளவு பெருமையாக இருந்தது. ஆனால் இன்று நாம் அதை விட பெரும் தொழில்கள் பல்வற்றை ஆரம்பித்தும் கூட, மக்களைப் பொறுத்த வரையில், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்கக் கூடிய அளவில் சிறு சிறு தொழில்கள் ஆரம்பிப்பது நல்லது. பல இடங்களிலும், தலை நகரங்களிலும் சிறு தொழில்கள் ஆரம்பிப்பதன் மூலம் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க முடியும். படித்தவர்கள் மத்தியிலும் படியாதவர்கள் மத்தியிலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

5-50
p.m

அடுத்தபடியாக, புதிய தொழிற் சட்டம் ஒன்று கொண்டுவரப்போவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் இருக்கவேண்டும், அதே மாதிரி தொழிலாளர்களுக்குள்ளே ஒருவர் தான் தொழிற் சங்கத்தின் தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்வது புதிய விஷயமல்ல. இந்தத் தத்துவார்த்தமான விஷயம் கடந்த 30 ஆண்டுகளாகச் சொல்லப் பட்டு வருகிறது. சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு முன்பிருந்தே இதைச் சொல்லி வருகிறோம். ஆனால் யாரும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அதுதான் விசித்திரம். அதிகாரத்திலிருந்தாலும் சரி, வெளியிலிருந்தாலும் சரி, இந்தத் தத்துவம் செயல்முறைக்கு வராமல் இருக்கிறது. ஆகவே, நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுவது என்னவென்றால், தொழிற் சங்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களைக் கூட்டிவைத்துப் பேசி, இந்த முறைக்கு எதிர்ப்பு அல்லது ஆட்சேபணை இல்லாத முறையில் முடிவு செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இதிலே அரசியல் சட்டச் சிக்கல் ஒன்றும் ஏற்படக்கூடும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அரசியல் சட்டத்தின்படி தனி நபர்களுக்கு பேச்சுரிமையும் சங்கம் வைத்துக் கொள்ளும் உரிமையும் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆகையினால் எந்த ஒருவரும் தொழிற் சங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி தொழிலாளர்களை அங்கத்தினர்களாகச் சேர்ப்பதை நாம் தடுக்க முடியாது. உரிமையைக் கொடுத்துவிட்டு தனியார் ஒருவர் சங்கம் ஆரம்பிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவது கான்ஸ்டிடியூஷனுக்கு எதிராக இருக்குமோ என்று எண்ணுகிறேன். அதையும் பரிசீலித்து, அத்தனை தொழிற் சங்கத் தலைவர்களையும் கூப்பிட்டு வைத்துக்கொண்டு பேசி எதிர்ப்பு இல்லாமல் சட்டம் செய்தால், உண்மையில் நல்ல பலன் இருக்கும். நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, இன்றைய நிலைமையில் தொழிலாளர்கள் தங்கள் நலனைத் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ள முடியாமல், மற்றவர்கள் ஆலோசகர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றால், அதில் எந்தவித ஆட்சேபணையுமில்லை. பொதுவாக அந்தத் தொழிலில் வேலை செய்பவர்கள் தான் அந்தத் தொழிற் சங்கத்துக்குத் தலைவர், காரியதரிசி முதலிய பதவிகளில் இருந்துகொண்டு, அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் மற்றவர்கள் இருந்து யோசனை சொல்வதைப்பற்றி யாரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது. இந்தப் பிரச்சினையைச் சுமுகமாகப் பேசித்தீர்த்து, இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பி. டி. ஆசிரியர்களுடைய குறைகள் மிகவும் நியாயமானவை. முதலமைச்சர் அவர்களும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் நேற்று கேள்வி நேரத்தின்போது, அவைகளைக் கவனிப்பதாகச் சொன்னது வரவேற்பு

31st January 1972] [திரு. கே. ராஜாராம்]

தற்குரியது. அதை அப்படியே விட்டுவிடுகிறேன்; இதற்காக அதிக நேரத்தை நான் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயத்தை மனதில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். வருகிற பட்ஜெட்டின்போதாவது இதற்கு ஒரு முடிவு ஏற்படுத்திக் கொண்டுவர வேண்டும்; கவனிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஒத்திப்போட்டுக்கொண்டே போகாமல், வருகிற வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் இது இடம்பெறும் படி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்து, மின்சாரத்தைப் பொறுத்தவரை, 1972-க்குள் மாநிலம் முழுவதற்கும் மின்சாரம் கொடுத்துவிடுவோம் என்று முன்னாள் முதலமைச்சர் அண்ணா அவர்கள் சொன்னது இன்னமும் நமது காதுகளில் ரீங்காரம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து இப்போதுள்ள மந்திரி சபையும், குறிப்பாக முதலமைச்சர் அவர்களும் அதிக முயற்சியுடன் 1972-க்குள் முடித்துவிடுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். 1972-க்குள் முடிக்கவில்லையென்றாலும், கொஞ்ச காலம் அதிகமானாலும் பாவாயில்லை: விரைவிலே கொடுப்பதுபற்றி மிகுந்த சந்தோஷம் தான்; ஆனால் எனக்குள்ள குறை என்னவென்றால், அகலமாக உழுவதை விட ஆழ உழுவதே மேல் என்று கிராமப்புறங்களில் விவசாயிகள் சொல்லுவது வழக்கம். ஒவ்வொரு கிராமத்திலேயும் பம்ப்செட்டுகளுக்கு மின் இணைப்பு இல்லாமல் விவசாயிகள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்காரே ரூ. 2000, ரூ. 3000 என்ற அளவில் கடனாகக் கொடுத்து, அதன் மூலம் பம்ப்செட்டுகளை வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிற விவசாயிகள், கனெக்ஷன் கிடைக்காமல், தண்ணீர் இறைத்து லாபம் சம்பாதிக்க முடியாமல், 2, 3, வருஷங்களாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்காருக்கோ அல்லது கூட்டுறவு வங்கிக்கோ அவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய கடன், வட்டிக்கான தவணை வருகிறது, அது காத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன் என்கிறது. கனெக்ஷன் கிடைக்காவிட்டாலும், கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டிய நிற்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இந்த நிலைமையில் இவர்களுக்கு இணைப்புக் கொடுக்காமல் மேலும் புதிய புதிதாகக் கிராமங்களுக்குக் கனெக்ஷன் கொடுப்பதுபற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். புதிதாகக் கொடுக்க வேண்டியதும் அவசியம் தான். இதையெல்லாம் கவனித்து, அரசாங்கம் ஒரு பொது உத்தரவினை மூலமாகவாவது, கடன் வாங்கி பம்ப்செட்டுகள் வைத்திருக்கிறவர்களுக்கு உடனே கனெக்ஷன் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டு, அதற்குப் பிறகு புதிய கிராமங்களுக்கு கனெக்ஷன்—மின் இணைப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, விவசாயிகளுக்குப் பலவிதமான வரிகள் போட்டிருக்கிறார்கள். விவசாயப் பொருட்களுக்கு வரி போட்டிருக்கிறோம். விற்பனை வரி ரூ. 100 கோடிக்கு மேல் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது என்றால், விவசாயப் பொருள் அதிகமாக உற்பத்தியாகி அவைகளுக்கும் விற்பனை வரி போடுவதால் தான். ஆகவே விவசாயிகளுக்கு மேலும் புதிதாக இந்த மின்சார வரியைக் கூட்டிப் போட வேண்டியது அவசியமில்லை. ஆகையினால் இந்த மின்சார வரியை அவர்களுக்குக் கட்டுவாகப் போட வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முக்கியமான ஒரு விஷயம், என்னுடைய ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் தொகுதியைப் பற்றியது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பஞ்சாயத்துக்களையும் ஒருங்கிணைத்து, அவைகளுடைய நன்மைகளைக் கவனித்துவர வேண்டுமென்று அன்றிருந்த அரசாங்கம் ஒரு சங்கத்தை மாநில அளவில் வைக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்தச் சங்கத்தின் மூலகர்த்தா காலஞ்சென்ற

[திரு. கே. ராஜாராம்] [31st January 1972]

திரு. ரத்தின சபாபதி முதலியார், தன்னால் நிர்வகிக்க முடியவில்லை என்ற காரணத்தால், அதைத் தொடர்ந்து நடத்திவரும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். நானும் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு நடத்திவந்தேன். இந்த நிலைமையில் புதிய சீர்திருத்தப்படி பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அமைந்த பிறகு, அந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியன்களையும் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்த்துக் கொண்டு கொஞ்ச காலம் வேலை நடைபெற்று வந்தது. இப்போது அந்தச் சங்கத்தில் எந்த வேலையும் நடக்கவில்லை. அதற்குத் தலைவர் தேர்தல் 5 வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை நடக்க வேண்டும். அண்மையில் தலைவர் தேர்தல் நடப்பதாக தோட்டம்ஸ் கொடுத்து எல்லாப் பஞ்சாயத்து யூனியன் சேர்மன்களும் மெம்பர்களும் வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்த பிறகு, தலைவர் தேர்தல் இன்று இல்லை, திரும்பிப் போகலாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள். இதனால் அரசாங்கத்துக்கு எவ்வளவு நஷ்டம் என்று பாருங்கள். கன்னியாகுமரியிலிருந்து மற்ற மற்ற ஊர்களிலிருந்தும் பஞ்சாயத்து யூனியன் சேர்மன்கள் சென்னைக்கு வந்துவிட்டு, வீணாக அலைந்து விட்டு, தேர்தல் நடக்காமல் திரும்பிப்போனார்கள். ஏன் அந்தத் தேர்தலை அன்றைக்கு நடத்த வில்லை என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். இனிமேலாவது கூடிய சீக்கிரம் அந்தத் தேர்தலை நடத்த வேண்டும். எனக்கு ஒரு பெரிய குறை: மாநிலத்தில் பஞ்சாயத்து இல்லாத கிராமமே இல்லையென்று சொல்லும் அளவுக்கு விரிந்த அளவில் நடைபெறுகிற ஸ்தல ஸ்தாபன ஆட்சியைப்பற்றி, இப்போது புதிதாகச் சொல்லப்படுகிற உள்ளாட்சித் துறையைப்பற்றி, ஆளுநர் அவர்கள் உரையிலே ஒரு வார்த்தை கூட எந்த இடத்திலேயும் சொல்லாமல் விட்டதற்கு, உண்மையில் நான் ஸ்தல ஸ்தாபன அமைச்சராக இருக்கும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் நான் குறைப்பட்டுக்கொள்கிறேன். எல்லாம் சரியாக நடைபெறுகிறது, குறையே இல்லை என்று சொல்லி விட்டால், அது மிகவும் திருப்திக்குரியதாகும். ஆனால் அப்படியில்லை. ஒன்று மட்டும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிறையக் குளங்களை மைனர் இரிகேஷன் குளங்களைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை நாம் பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் ஒப்புவிக்கிறோம். ஆனால் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் அரசாங்கத்திலிருந்து இதற்காக ரூ. 10,000 தான் கொடுக்கிறோம். அரசுக்கு இருக்கிற பொருளாதாரக் கஷ்டம் நமக்கும் புரிகிறது. ஆனால் அரசு கொடுக்கிற ரூ. 10,000 இன்றைய நிலையில் ஒரு குளத்துக்குக்கூட போதாது. 10 அல்லது 12 குளங்கள் வரை இருக்கின்றன ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு. இந்த நீர்ப்பாசனக் குளங்களை மராமத்துச் செய்வதற்கு அந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடமும் பணமில்லை. இந்தமாகிரிப் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இதற்காக ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டினால், யூனியன் சேர்மன்களின் குறைகளைத் தலைவர்கள், அமைச்சர்கள் நேரில் கேட்டறிந்து, எவ்வளவு முடியுமோ அந்த அளவுக்குக் குறைகளைத் தீர்க்க வழி காண முடியும். அதற்கும் இடமில்லாமல் மாநில பஞ்சாயத்து யூனியனும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அரசாங்கம் இதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சட்டம்—அமைதி காத்தல் என்பது பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். பொதுவாக இன்றைய போலீஸ் நிர்வாகம் பாரபட்சமற்ற முறையில் யார் குற்றம் செய்தாலும், அவர்களைப் பிடிக்க வேண்டும், கைது செய்ய வேண்டும், தண்டிக்க

31st January 1972] [திரு. கே. ராஜாராம்]

ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும், என்று போலீஸ் மந்திரி என்ற முறையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்துவிட வேண்டும்; அதோடு, அந்த பாரபட்சமற்ற முறை செயல்படுத்தப்படவும் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டும் என்று சொல்ல மாட்டேன், வேறு சிலரும் கூட தாங்கள் குற்றம் செய்தால், போலீசார் பிடிக்க மாட்டார்கள் என்ற தைரியத்தோடு இருக்கும் வகையில் போலீசார் அவர்களைப் பிடிக்காமல் விட்டுவிடுகிறார்கள் என்ற அபிப்பிராயம் பொதுவாக இருக்கிறது. கடைசியில் குற்றம் நடைபெற்று அடிதடிகள் நடந்து காயம் ஏற்பட்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன பிறகு, போலீசார் அங்கே போய்ப் பிடிக்கிறார்கள். அந்த நிலைமையில் உண்மையில் குற்றம் செய்தவர்கள் கூட தாங்கள் செய்யவில்லை, நாங்கள் வேறு கட்டுக்காரர்கள், அதற்காகக் கைது செய்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமைக்கு இடம் கொடுக்காமல் குற்றம் செய்யும்போதே, பலாத்காரத்தில் ஈடுபடும்போதே, அந்த இடத்திலேயே பிடிக்க வேண்டும், அந்த இடத்திலேயே கைது செய்ய வேண்டும். போலீஸ்காரர்கள் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து விட்டு கைது செய்யாமல் விட்டுவிடுகிறார்கள் என்று நான் குற்றம் சாட்டுகிறேன். பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் உடனே கையும் மெய்யுமாகப் பிடிக்காமல், துன்பை விட்டு விட்டு வாலைப் பிடிக்கிற மாதிரி, அவர்களை ஆஸ்பத்திரியில் அல்லது வேறு இடங்களில் போய்க் கைது செய்வதால் தான், இந்த மாதிரிக் குறைகளுக்கு இடம் ஏற்படுகிறது. ஜனவரி 29-ம் தேதியன்று தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியில் நாங்கள் போட்ட தீர்மானத்தில் இதைத் தான் வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். யார் குற்றம் செய்தாலும், பலாத்காரத்தில் இறங்கினாலும் பாரபட்சமற்ற முறையில் அவர்களைக் கைது செய்து மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்துக்கு ஒரு கோரிக்கை விடுகிறோம் என்று தீர்மானம் போட்டிருக்கிறோம். எந்தக் கட்சியானாலும் சரி, ஆளும் கட்சி அல்லது மாற்றுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களை, பலாத்காரத்தில் ஈடுபடுபவர்கள் யாராக இருந்தாலும், அரசியல்வாதி யானாலும், தொழிலாளியானாலும், அந்த இடத்திலேயே பிடித்துவிட வேண்டும், கைது செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானம் போட்டிருக்கிறோம். அந்த முறையை முதலமைச்சர் அவர்கள் அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அண்மையில் நடந்த சிம்சன் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்தைப் பற்றி கவர்னர் அவர்கள் விடுத்துள்ள அந்த அப்பீலியே நானும் சொல்கிறேன். எந்தத் தகராறுமில்லாமல் நல்ல பெயர் வசித்துவந்த இந்த மாநிலம் அது கெட்டுப் போகாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். தொழிலாளர்கள் மத்தியில் அதிருப்தி ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படி முயற்சி செய்து அதற்காக அரசாங்கம் எல்லா தொழிற் சங்கத் தலைவர்களையும் கூட்டி வைத்துப் பேசி நல்லதொரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் ஆவடி டாங்க் தொழிற்சாலையில் நடைபெற்ற சம்பவங்களைப் பற்றி திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் கூறியது மிக, மிக சரியான வார்த்தை. அங்கு கூட்டம் நடந்து முடிந்த பிறகு, அந்தத் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் வேறு ஏதோ ஒரு இடத்திலிருந்தபோது, அங்கு போய் கதவைத் தட்டி வெளியே அழைத்து வந்து கைது செய்து அடித்த காகவும் சொல்லப்படுகின்ற குற்றச்சாட்டு மிகவும் முக்கியமானது, கண்டிக்கத்

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[31st January 1972]

தக்கதொரு விஷயம் என்று தெரிகிறது. இவைகள் எல்லாம் எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் விசாரித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கேஸு போட்டிருப்பதாக முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்வதால், அதைப்பற்றி அதிகம் பேச விரும்பவில்லை.

இந்த கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்கவும் விலைவாசிகளை குறைக்கவும் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப் படவில்லையென்ற எண்ணத்தில் சில திருத்தங்கள் கொடுத்திருக்கிறோம். அவைகளுக்கு அரசு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழக ஆளுநர் அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் மீது நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில் மேலவை எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் உள்பட 29 உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய ஆழ்ந்த கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். நேற்றையதினம் நம்முடைய நண்பர் திரு. எவாமி நாதன் அவர்கள் ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில் ஒரு தீர்மானமும் அதனையொட்டி ஒரு விவாதமும் நடைபெற வேண்டுமா என்று கேட்டு அதைப் பிரச்சினையாக்க நான் விரும்பவில்லை, ஒரு கேள்விக்குறியாக எழுப்ப விரும்புகிறேன் என்று பேசியிருக்கிறார். சில நேரங்களில் எந்தக் காலத்திலோ எழுப்பப்படுகிற கேள்விகள் பிரிதொரு காலத்தில் பதிலுக் குரியவைகளாகின்றன என்பதனை நாம் அனைவரும் நன்றாக அறிந்திருக்கிறோம். அவர் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்கின்ற கருத்தின் அடிப்படையில் இந்தக் கேள்விக்கூலையைப் போட்டிருப்பார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் நான் அதற்கு வைக்கின்ற வாதம் எல்லாம் குடியரசுத் தலைவர் அவர்கள் நாடாளுமன்றத்திலும், மாநிலங்கள் அவையிலும், இரண்டும் சேர்ந்த கூட்டத்தில் உரையாற்றிய நிறகு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானம் என்ற வகையில் குடியரசுத் தலைவர் அவர்களுடைய பேச்சுக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்ற அந்த மாபு இப்பொழுதும் டெல்லியில் இருந்து வருகிறது. மத்திய அரசில் இருந்து வருவது போல், நாமும் நம்முடைய கவர்னர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் ஒரு மரபை அனுவசியமாக இழந்து விடாமல், அதைக் கொஞ்ச காலத்திற்குக் கட்டிக் காப்பாற்றுவதுதான் முறை என்று கருதுகிறேன். நன்றி தெரிவிக்கின்ற தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் அரசினுடைய கொள்கைகளை, திட்டங்களை விமர்சிப்பதற்கு எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும், எல்லாக் கட்சியினுடைய தலைவர்களுக்கும் ஒரு நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது என்ற நிலையில் நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை ஒரு விவாதத் திற்சூரியதாக்கி அனைவரும் சேர்ந்தே நன்றி தெரிவிப்பது என்ற அளவில் திருத்தங்கள் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்படுவது என்ற ஒரு நல்ல மரபை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில்தான் இந்த ஆண்டு கவர்னர் பெருமானுடைய உரையின் மீது மேலவையில் பல கட்சிகளுடைய தலைவர்களும், மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய கருத்துக்களையெல்லாம் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். நான் அவைகளெல்லாம் எவ்வளவு உண்மையின் அடிப்படையில் கூறப்பட்டன என்ற ஆராய்ச்சிக்குப் போக விரும்பாமல் எந்த உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் அவை கூறப்பட்டன என்ற அளவில் அந்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் நான் எடுத்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

31st January 1972] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. தாமோதரன் அவர்களும் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் ஆற்றிய உரைகளில் மாநிலங்கள் அதிக அதிகாரங்கள் பெற வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டிய புன்னி விவரங்கள் யாரும் அசைக்க முடியாதனவை. உள்ளபடியே அவை இந்த மாமன்றத்தில் என்றென்றைக்கும் நிலைத்து நிற்கும் அளவுக்கு அமைந்திருக்கின்றன என்று கூறினால் மிகையாகாது. நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் இன்றைய தினம் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்கின்ற அந்த எண்ணத்தை முன்னேற்றக் கழகம் புதியதாகக் கொண்டுவரவில்லை, அதே எண்ணத்தை நாங்கள் தீர்மானமாக வடித்து எடுத்திருக்கிறோம், 1970-ஆம் ஆண்டிலேயே அப்படி ஒரு தீர்மானத்தை அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டியிலும், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியிலும் நாம் தயார் நினைவெற்றியிருக்கிறோம் என்று எடுத்துச் சொன்னது உள்ளபடியே பாராட்டி, வரவேற்கத் தக்க ஒன்றாகும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் மிக அழகாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துக் கூறியது போல், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்கின்ற பிரச்சினை இந்தக் கட்சிக்கு மட்டும் உரிய பிரச்சினை என்று என்றைக்கும் எடுத்துக்காட்ட விரும்பியதில்லை. எல்லாக் கட்சியினரும் சேர்ந்து இந்த நல்ல காரியத்திலே ஈடுபட்டு இந்த மாநிலத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், இந்தியாவிலே இருக்கின்ற எல்லா மாநிலங்களுக்கும் அதிக அதிகாரங்களை, தேவைப்பட்ட அதிகாரங்களை, நிலைத்த அதிகாரங்களைப் பெற வேண்டுமென்று வாதாட வேண்டுமென்ற கொள்கையை உடையதுதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்பதைப்பற்றி என் பேச்சின் இறுதியில் மேலும் குறிப்பிடலாம் என்ற எண்ணத்தில் முதலிலே கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் குறிப்பிட்டுள்ள போரில் இந்திய நாட்டினுடைய வெற்றியைக் குறித்தும் அந்த வெற்றிக்குக் காரணகர்த்தர்களாக இருந்தவர்களைக் குறித்தும் பாராட்டி அவர்களுக்கு இந்த மாமன்றத்தின் சார்பில் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். போரின் வெற்றிக்கு நாட்டினுடைய தலைமை அமைச்சர் திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்களுடைய ஆற்றலும், பரப்பரப்பற்ற, பட்ட மற்ற ராஜதந்திர போக்கும் முக்கியமான காரணங்கள் என்பதை கவர்னர் பெருமான் அவரது உரையில் வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறார். அதைப் போலவே இந்திய மக்கள் ஓரணியில் திரண்டு நின்று, ஜனநாயகத்திற்கு விடப்பட்ட சவாலை எந்த அளவுக்கு ஏற்றுக்கொண்டு வெற்றி நடை போட்டிருக்கிறார்கள் என்பதனையும் கவர்னர் அவர்கள் அவரது உரையில் வெற்றிக் களிப்பு பொங்கி எழுமளவுக்கு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். போரில் வீர மரணமடைந்த போர் வீரர்களுடைய குடும்பங்களுக்கு இந்த அரசு தக்க, உரிய உதவிகளையெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று எடுத்த முடிவுக்கேற்பவும், அறிவிப்புக்கேற்பவும் செய்து வருகிறது. தமிழ் நாட்டின் போர்வீரர்கள் மட்டும் இந்திய மண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்கு, எதிரிகளை வீழ்த்தி விரட்டியடிப்பதற்கு, இது வரையில் தமக்கு வந்திருக்கின்ற கணக்கின்படி, 98 பேர் மரணத்தைத் தழுவிவிருக்கிறார்கள். அவர்களிலே 61 குடும்பத்தினருக்கு, அரசின் சார்பிலே ரூ. 5,000 உடனடியாக அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மீதமுள்ள போர் வீரர்களின் குடும்பங்களிலே அந்தப் பொருளுதவியினைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்கு ஏற்ற வாரிசுகள் யார் என்பது பரிசீலனையில் இருக்கின்றது என்ற காரணத்தினால்,

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[31st January 1972]

அந்த உதவிகளை அவர்களுக்கு உடனடியாகச் செய்ய முடியாத அளவில் இருந்தாலும், விரைவில் அந்தப் பரிசீலனைகள் முடிந்து அவர்களுக்கு அந்த உதவிகளைத் தந்து விட முடியும், தந்து விடவேண்டும் என்ற வகையிலும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருப்பதையும் நான் இந்த மாமன்றத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் சா. கணேசன் அவர்கள் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆளுநர் அவர்களது உரையில், நடந்து முடிந்த பாகிஸ்தான்-இந்தியா யுத்தத்தினைப்பற்றித்தான் அதிகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதேயல்லாமல், ஆளுநர் அவர்களது உரையில் இந்த அரசு என்னென்ன காரியங்களைச் செய்தது, என்னென்ன காரியங்களைச் செய்ய இருக்கின்றது என்பதெல்லாம் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று அவர்கள் குறைப்பட்டுக்கொண்டார்கள். இந்த அரசு பொறுப் பேற்றுக்கொண்ட நேரத்திலும் அல்லது மாற்றார் சாதித்த சாதனைகளைச் சிந்தித்துச் சீர்தூக்கிப்பார்க்க வேண்டிய கட்டத்தில் நின்ற நேரத்திலும், இன்றைக்கு ஆளும் கட்சியாக இருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சமுதாய சமதர்மத்தினை முன்னிலையில் வைத்து, அந்த வழியில் மக்களை அழைத்துச் செல்லவும், அரசு நடத்திச் செல்லவும் தயாராக இருக்கின்றது என்ற அறைகூவலை நாட்டில் பிரகடனப்படுத்தியது. இதைத்தான் நமது நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் பேசும்போது, எடுத்துக்காண்பித்தார்கள், மிக முக்கியமான கொள்கைகளுக்காக, விரும்பியதை அடைய வேண்டிய பல்வேறு கோரிக்கைகளுக்காக மக்கள் நன்மையெல்லாம் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள், இந்த ஆட்சியை அரசு பீடத்தில் உட்கார வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதற்கேற்ற வகையில் தான், இந்த அரசு நாட்டிலுள்ள சாதாரண மக்கள், சாமானியமான மக்கள், ஏழை எளியவர்கள், கிராமப்புறங்களிலுள்ள விவசாயிகள் அவர்கள் மனம் கொள்ளத்தக்க அளவிற்கு, பாட்டாளிகளும் தொழிலாளர்களும் இன்னபிறரும் இரும்புதெய்யத்தக்க அளவிற்குத் திட்டங்கள் பலவற்றைத் தீட்டியும் பலவற்றினை நிறைவேற்றியும் இருக்கிறது என்பதையும் அவையெல்லாம் சாதனைப்பட்டியலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பதையும் இந்த மாமன்றம் நன்கு அறியும்.

ஏற்கெனவே நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்தின்படி 30 ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கர் என்று இருந்ததை முன்னேற்றக் கழக அரசு மலர்ந்த பிறகு அதைப் பதினைந்து ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கர் என்ற அளவிற்கு அந்தச் சட்டத்தினை மாற்றியது, சம தர்ம சமுதாயத்தின் வழியில் இந்த அரசு நடந்து செல்லுகிறது என்பதற்கு ஒரு தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். அந்த உச்ச வரம்புச் சட்டத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாகக் கூறப்பட்டுவந்த குறையினைக் களையும் அளவிற்கு சில விதிவிலக்குகளையெல்லாம் அகற்றிடவேண்டும் என்ற நோக்குடன், துணிவுகொண்டு, கரும்பு நிலங்கள், மேய்ச்சல் காடுகள் இவற்றையெல்லாம் விதிவிலக்குகளின்கீழ் உட்படுத்தக்கூடாது, அவற்றை அகற்றிவிட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்து, அதன் வழியில் அந்த முடிவுகள் இன்றைக்கு நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன. உச்சவரம்புச் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுவதற்காக தங்களுக்குச் சொந்தமான நிலங்களைப் பல்வேறு வகையில் பிழுவியாக எழுதி வைத்திருப்பவர்கள், சொந்தக்காரர்கள், பேரன் பேத்திகள், உறவினர்கள் சுகிர்தக்காரர்கள், பக்கத்துவீட்டார்—என்ற அளவிற்கெல்லாம் பிழுவியாக எழுதி வைத்திருப்பதையெல்லாம், அறவே கண்டு

31st January 1972] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பிடித்து ஒழித்திட வேண்டும் என்கிற குறிக்கோள்களை இந்த அரசு வெகு தீவிரமாக நிறைவேற்றி இருக்கின்றது என்ற அறிவிப்பை நான் இந்த மாமன்றத்தில் ஏற்கெனவே தெரிவித்திருக்கின்றேன். இவற்றையெல்லாம் ஏற்ற வகையில் அமுல் படுத்தக்கூடிய வகையில், மிக அண்மையில் இந்தத் திங்களில் நடைபெற இருக்கும் நிலச் சீர்திருத்த அணைத்துக் கட்டிடத் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் அவர்கள் கூறுகின்ற நல்ல கருத்துப் பேழைகளையெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றவாறு இந்த அரசு நிலச் சீர்திருத்தத்தை மேலும் தீவிரமாக ஆக்குவதற்கு முன் வரும் என்ற செய்தியையும் நான் இந்த மாமன்றத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, நீண்ட நெடுங்காலமாகத் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு அவர்கள் இருக்கின்ற குடியிருப்பு மனைகள் சொந்த மாக்கப்படாத ஒரு கொடிய நிலை இருந்து வந்தது. அந்த வீடுகளைப் பழுது பார்ப்பதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையிலலை. அந்த வீடுகளை அவர்கள் நல்ல முறையில் கட்டிக்கொள்ளுவதற்கு அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. அந்த வீடுகளை ஈடாகக் காண்பித்து, அவசர காலத்தில் கொஞ்சம் கடன் வாங்கிக் கொள்ளுவதற்கும் அவர்களுக்கு உரிமை கிடையாது. தஞ்சை மாவட்டத் தினையே நெல்வினையும் சொர்ண பூமியாக ஆக்குவதற்காகப் பாடுபடும் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் — அவர்களுக்குக் குடியிருக்கும் மனைகளைச் சொந்தமாக்க வேண்டும் என்று இந்த அரசு எடுத்துக்கொண்ட பெருமுயற்சி காரணமாக இந்த வேலையும் வெகு வேகமாக இன்றைக்கு நடைபெறத் தொடங்கியிருக்கின்றதானது, இந்த அரசு சமுதாய சமதர்ம மார்க்கத்தில் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது. மேலும் இதை உறுதிப்படுத்தத்தக்க விதத்தில், நாம் சமுதாய சமதர்ம மார்க்கத்தில் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதை உறுதிப்படுத்தத்தக்க விதத்தில், பேருந்து லண்டிகள் பத்திற்கு மேலே இருக்கக் கூடாது என்று பேருந்துகளுக்கான ஒரு உச்ச வரம்பினைக் கொண்டு வந்தோம். அந்த முறையில் டி.வி.எஸ்., எஸ்.ஆர்.வி.எஸ்., ஏ.பி.டி., இராமன் அண்டு இராமன் போன்ற பேருந்து நிறுவனங்களையெல்லாம் அரசுடைமை யாக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் சென்னை மாநகரினைப் பொறுத்த வரையில், ஏழை எளியவர்கள் பல்வேறு பகுதிகளிலும் குடிசைகளில் காலாசாலமாக வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு நல்லாழ்வனிக்கத்தக்க விதத்தில், இந்த அரசு ஏழை எளியவர்களுடைய அரசு என்பதற்கு அடையாளமாக ஏழை எளிய மக்கள், மழை பெய்தால் நினைந்தும், தீப்பிடித்தால் பெரிய விபத்திற்குள்ளாகியும் பெரும் அல்லல் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் 600 குடிசை வாழ் பகுதிகளில் உள்ளவர்கள். மெல்ல, மெல்ல, ஆனால் அதிகத் தாமதமில்லாமல் ஏழாண்டு காலத்திற்குள் அவர்கள் நல்ல மாடிவீட்டுக் கட்டடங்களிலே, காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் சுகாதாரமும் உள்ள விதத்தில் வாழ்வதற்கு ஏற்ற வகையில் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு என ரூ. 40 கோடியைச் செலவிடுவதற்கான திட்டம் தீட்டப்பட்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இன்றைக்குச் சென்னை மாநகரில் பல்வேறு இடங்களிலே இப்படிப்பட்ட குடிசைகள் எல்லாம் மாற்றப்பட்டு நல்ல வகையில் மாடிக் கட்டிடங்கள் எழுகின்ற காட்சிகளைக் காண்கிறார்கள் என்றால், இது சாதாரண சாமானிய மக்களுக்கு,

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[31st January 1972]

மத்திய தர மக்களுக்கு, ஏழை எளிய மக்களுக்கு வாழ்வினை அளிக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இந்த அரசு பணிகளைப் புரிகின்றது என்பதற்கு இது ஒரு நல்லதொரு அடையாளமாகும். இதைப் போலவே வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவிற்கு, தமிழகத்தில் 60,000-க்கு மேற்பட்ட பிச்சைக்காரர்களுக்கு, அதிலே முதல் கட்டமாக 6,000-க்கு மேற்பட்ட தொழுநோய் பிச்சைக்காரர்களுக்கு அவர்களைத் தொல்லைகளிலிருந்து விடுவிக்கவும், அதே நேரத்தில் அவர்களால் மக்களுக்கு ஏற்படும் தொல்லைகளிலிருந்து மக்களை விடுவிப்பதற்கும் தேவையான விடுதிகளை இந்த ஆண்டு மூன்று இடங்களிலே அமைத்து, அடுத்த ஆண்டு மேலும் ஐந்து அல்லது ஆறு விடுதிகளை அமைக்கவும், ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலே தமிழகத்திலே பிச்சைக்காரர்களே இல்லை என்ற நிலைமையை உருவாக்குவதற்காகவும் இந்த அரசு இந்தப் பணியினை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது.

அடுத்து, பின் தங்கிய சமுதாய மக்கள் 1966-67-ஆம் ஆண்டில் கவர்னர் அவர்களது உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைப் போல மாநில அரசின் சார்பில் ரூ. 91 லட்சத்திற்கான நன்மைகளைப் பெற்றார்கள். ஆனால் இந்தப் பின் தங்கிய மக்களுக்காக 1971-72-ஆம் ஆண்டில் அவர்களுடைய நன்மைகளுக்கு என ரூ. 3 கோடி செலவழிக்கப்பட்டது என்பதையும் கவர்னர் அவர்கள் உரை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறது. இதைப் போலவே அரசினர் மக்களுக்காக 1966-67-ஆம் ஆண்டில் ரூ. 359 லட்சம் செலவழிக்கப்பட்டதற்கு மாறாக 1971-72-ஆம் ஆண்டில் ரூ. 532 லட்சம் செலவழிக்கும் அளவிற்கு அரசினர் களுக்கு என திட்டங்களை மாநில அரசின் சார்பில் நாம் தீட்டியிருக்கிறோம்.

இங்கே பேசிய உறுப்பினர்கள் எல்லாம், கடைசியில் பேசிய மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் அதற்கு முன்பு பேசிய காங்கிரஸ் கட்சித் உறுப்பினர்களும் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். 'திடீரென்று மிக அதிகமாக மின் கட்டணத்தினை உயர்த்தி விட்டார்களே' என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். திடீரென்று அதிகமாக மின் கட்டணத்தை உயர்த்திவிட்டோம் என்று சொல்லப்படுவது சரியில்லை. ஏனென்றால் மின் கட்டணம், விவசாயத்திற்கு 10.8 காசு என்று முன்பு இருந்தது. இப்போது 12 காசு என்ற அளவிற்குத் தான் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே 1.2 காசு தான் உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறது. 1.2 காசு உயர்த்தப்பட்டிருப்பது மிகப் பெரிய உயர்வு என்று சொன்னால், நாம் ஒன்றை யோசிக்க வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு மாத்திரம் இல்லை, முதலில் அவர்களே சுட்டிக்காட்டியது போல, 1972-ஆம் ஆண்டுக்குள் தமிழ் நாடு முழுவதும் மின் விளக்கே இல்லாத கிராமங்களே இல்லை என்ற ஒரு புதிய சூழ்நிலையை உருவாக்க விரும்பி, அதற்காகச் செயல்படும் நேரத்தில், நாம் ஒரு வரை யறுக்கப்பட்ட நிலையைக் குறித்துக்கொண்ட பிறகு அதற்குள் அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய விரும்பும் நேரத்தில், அதற்கு ஏற்படும் செலவுகளைச் சரிக்காட்டியாக வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். அது மாத்திரமல்ல. நான் கோளத்திலிருந்தும் மைசூரிலிருந்தும் மின்சாரத்தை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். அதையும் மறந்துவிடக் கூடாது. ஒரு காசு அதிகப்படுத்தியிருக்கிற இந்த நிலையிலேயே தமிழ் நாடு மின்சார வாரியத்திற்கு 6 அல்லது 7 கோடி ரூபாய் இன்னும் நஷ்டம் ஏற்படும் என்பதையும் நான் இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிற நேரத்தில், மஹாராஷ்டிரத்தில்

31st January 1972] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

விவசாயிகளுக்குத் தரப்படுகிற மின்சாரத்திற்கான கட்டணம் 18 காசாக இருக்கிறது. பீஹாரிலே 18 காசு, குஜராத்திலே 16 காசு, அரியானாவிலே 16 காசு, அஸ்ஸாமிலே 16 காசு, உத்திரப் பிரதேசத்திலே 15 காசு, ஆந்திரத்தில் 12 காசு, மைசூரில் 12 காசு, என்ற அளவிற்குத் தான் அந்த மாநிலங்களில் இருக்கின்றன. கோளத்தைப் பொறுத்த வரையிலும், கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கிறதென்றால், கோளாவில் கிணறுகளின் மூலமாக நீர்ப்பாசனம் செய்கிற நிலைமை அங்கேயில்லை. அங்கே இறவைப் பாசனம் கிடையாது. அது மாத்திரமல்ல. கோளாவில் கம்பிகளை எடுத்துச் செல்லும் வகையில் டிஸ்ட்ரிப்யூஷன் செலவில் பார்த்தாலும், நம்மைவிட மிகக் குறைவாக ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது. ஆகவே இந்த ஒரு காசு அதிகமாக ஆக்கியிருப்பது விவசாயிகளை அதிகமாகப் பாதித்து விடாது என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கே பேசியவர்கள் கூட இது ஒரு பெரிய ஆபத்தான காரியமில்லை என்று தாங்களே உணர்ந்த காரணத்தினால் தான், இதைக் கண்டிக்கிறோம், இதை உடனடியாகத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று சொல்லாமல், இப்படி உயர்த்தி இருக்கிறீர்களே, இப்படி உயர்த்தி இருக்கிறீர்களே என்று சொல்வதோடு நிறுத்திக் கொண்டார்கள். எங்களுக்குத் தெரிந்த செய்தி அவர்களுக்குத் தெரியும்; அது ஊருக்குத் தெரிய வேண்டுமென்று சொன்னார்களேயல்லாமல், வேறு அல்ல. ஒரு காசு அளவிற்குத் தான் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள்.

சேலம் இரும்பாலைப்பற்றி இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்களெல்லாம் பேசியிருக்கிறார்கள். சேலம் இரும்பு உருக்காலையைப் பொறுத்த வரையில், இதற்கான முயற்சிகள் நீண்ட காலமாக நடைபெற்று அண்மையிலே தான் தொடக்க விழா நடத்தி வைக்கப் பெற்று இன்னும் இந்தத் திட்டம் தொடங்கப் படாமலிருப்பது உள்ளபடியே வருந்தத்தக்க ஒன்று என்றாலும், அண்மையில் டில்லியிலே அதிகாரிகள் மட்டத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் கவர்னர் அவர்கள் உரைக்குப் பிறகும் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் நம்முடைய அரசின் சார்பில் எடுத்துரைக்கப்பட்ட வாதங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. ஜப்பான் நாட்டிலிருந்து வந்து இங்கேயிருக்கிற கஞ்சு மலைத் தாது எடுத்துச் சென்று அங்கே நாங்கள் இரும்பு உருக்காலையை நடத்த முடியும் என்று ஜப்பான் நாட்டுக்காரர்கள் துணியும்போது, நாம் ஏன் துணியாக் கூடாது என்ற வாதங்களை வைத்து கஞ்சுமலைத் தாதுவை வைத்து இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலைக்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற தமிழக அரசின் உறுதியான நிலையையும் இன்றைக்கு மத்திய அரசின் சார்பில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் சேலம் இரும்பாலைத் திட்டத்திற்கான நடவடிக்கைகள் சில மாதங்களில் ஆரம்பமாகும் என்பதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றிவிட்டன என்பதையும் நான் இந்த மன்றத்தில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கோயம்பத்தூரில் மூடப்பட்டிருக்கிற மில்கனைப்பற்றியெல்லாம் இங்கே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. கோயம்பத்தூரில் ஏற்கெனவே 5 மில்லுக்காக மூடப்பட்ட மில்கள்—தமிழக அரசின் சார்பில் ஏறத்தாழ 34 லட்ச ரூபாய் அளவிற்கு பணம் போடப்பட்டு அவைகள் திறக்கப்பட்டன. இந்த 5

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] 31st January 1972

மில்லுக்கு மத்திய அரசின் சார்பில் நமக்குத் தந்திருக்கவேண்டிய கிட்டத் தட்ட 20 லட்ச ரூபாய் பாக்கி இன்னும் கொடுபடாமல் இருக்கிறது. இதற்கிடையில் மேலும் 6 மில்லனைத் திறக்க வேண்டுமென்று நானும் நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் டில்லிக்குச் சென்றபோது பல முறை வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறோம். இவைகளிலே சோமசுந்தர மில்ஸ், காளிஸ்வரா மில்ஸ், கோவை மில்ஸ் ஆகிய மில்கள் திறப்பதற்கு மாத்திரம் நடைமுறை மூலதனம் ரூ. 118 லட்சமும், நவீன இயந்திரம் ஆக்குவதற்கு 132 லட்ச ரூபாயும் தேவைப்படுகிறது. இதிலே நாம் அளிக்கின்ற நம்முடைய பங்குத் தொகையை நாம் செலுத்தத் தயாராயிருக்கிறோம் என்று கூறியாகி விட்டது. ஆனால் இதற்கான அனுமதி மத்திய அரசிடமிருந்து வரவில்லை. அவர்கள் இதற்கு அளிக்க வேண்டிய பங்குத் தொகை பற்றிய பதிலும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மேலும் பங்கஜா மில்ஸ், பாலமலை ரங்கநாதர் மில்ஸ் இவைகளை அவசரச் சட்டத்தின் மூலம் எடுப்பதற்கு மத்திய அரசை மாநில அரசு கேட்டது. ஆனால் இவைகளையும் 'இன்வென்டி கேஷன்' செய்வதற்கு உயர் நிதி மன்ற உத்திரவு பெறப்பட வேண்டுமென்று மத்திய அரசு நமக்குத் தெரிவித்திருக்கிறது. நாம் நம்முடைய அரசின் சார்பிலேயே முழுப் பணத்தைப் போட்டு நடத்துவதற்குச் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதை நம்முடைய நிதி நிலையை அறிந்திருக்கிற மூண்புமிசு உறுப்பினர்கள் அறிவார்கள், கோவையில் இருக்கிற பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாள நண்பர்களும் நன்றாக அறிவார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் ஐ.டி. ஆக்டின் படி மத்திய அரசு ஒப்புதல் இல்லாமல் இவைகளை நாம் எடுத்திட இயலாது என்பதையும் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே நான் காலையிலே கூட பேரவையில் எடுத்துக் காட்டினேன். கோவையிலே எல்லா கட்சியினுடைய தொழிற் சங்கங்களும் இன்றைக்குப் போர்க் கொடி உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு அந்த நாளில் வேலை நிறுத்தம், கிளர்ச்சி என்று கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் முக்கால் பங்கு பொறுப்பினை மத்திய அரசு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் நமக்குக் கால் பங்கு பொறுப்புத்தான்—மாநில அரசுக்கு—என்றாலும் கஷ்டப்படுகின்ற தொழிலாளர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய முழுப் பொறுப்பும் மாநில அரசுக்கு இருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடவில்லை. ஆனால் மாநில அரசு மேலும் மத்திய அரசோடு வாதாடி, போராடி, நியாயத்தைப் பெறுவதற்கேற்ற வகையில் இடையிலே கொஞ்சம் அமைதியான முறையில் மாநில அரசை இயங்க விட வேண்டியது தான் தொழிலாளர்களுடைய கடமையாகும். எனென்றால் திரு. ஆறுமுகசாமி எடுத்துக்காட்டியது போல், இதிலே அவசரப்பட்டு கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபடுபவர்களானால், அதன் மூலமாக ஒவ்வொரு தொழிற்சங்கத்திற்கும் இதிலே அந்தத் தொழிற்சங்கம் ஈடுபட்டது என்ற பெயர் கிடைக்கும். ஆனால் இதில் பெயர் கிடைப்பதை விட பலன் கிடைக்கும். அந்தப் பலனை அடையவேண்டியவர்கள் தொழிலாளர்கள். ஆகவே தான் மீண்டும் ஒரு முறை கோவையிலே உள்ள தொழிற் சங்கத் தலைவர்களையும், எல்லாக் கட்சித் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களையும் கேட்டுக் சொல்கிறேன், இதிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகச் சார்புடைய தலைவர் சளும் கலந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிலாளர்கள் கலந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்வேன். நம்முடைய ஆறுமுகசாமி அவர்கள் கட்சித் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களும் கம்யூனிஸ்டு கட்சி மற்ற கட்சிகளுடைய

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும் கலந்திருக்கிறார்கள். மீண்டும் ஒரு முறை மத்திய அரசோடு பேசுவதற்கு நல்ல அவகாசம் மாநில அரசுக்குத் தர வேண்டுமென்று நான் தொழிற் சங்கங்களுடைய தலைவர்களையெல்லாம் மிகுந்த பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விலைவாசியைப்பற்றி எதிர்ப் கட்சித் தலைவர்களும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் இங்கே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். நான் அவர்கள் தந்த புள்ளி விவரங்களெல்லாம் தவறு, விலைவாசி நிரம்ப இறங்கியிருக்கிறது என்றெல்லாம் வாதிட விரும்பவில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய அளவிற்கு, அந்த அளவிற்கு உயர்த்திருக்கிறதா என்ற கேள்விக்கு நாம் பதில் சொல்ல வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அரிசியைப் பொறுத்த வரையில், சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டு கொஞ்சம் விலை அதிகமாக இருந்தாலும், அடுத்து வருகிற சில வரங்களில் விலை நிச்சயமாகக் குறைந்துவிடக் கூடும். நேற்றும், இன்றும், நேற்று முன் தினமும் சென்னையிலேயே அரிசி விலை நல்ல அளவிற்கு இறங்கி விட்டிருக்கிறது என்று செய்திகள் நமக்குக் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. துவரம் பருப்பு, வேறு மாநிலங்களிலிருந்து வருகிற காரணத்தினால் அதனுடைய விலை கொஞ்சம் ஏற்றமாகத்தாவிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் கடலைப் பருப்பு போன்றவைகளின் விலை மிகக் குறைந்திருக்கிறது. சென்னையில் சென்ற ஆண்டு ஒரு கிலோ கடலைப் பருப்பு 1-70 காசுக்கு வாங்கினால், இப்போது கூட்டுறவு சொசைட்டியில் 1-30 காசுக்கும் தனியார் கடைகளில் 1-33 காசுக்கும் வாங்கியுள்ளோம். அதே போல செங்கற்பட்டு, வட ஆற்காடு, தென்னாற்காடு மாவட்டங்களில் சென்ற ஆண்டு 1-30, 1-39, 1-40-க்கு வாங்கியிருந்தால், இந்த ஆண்டு 1-35, 1-40, 1-39 என்ற அளவிற்குத் தான் இந்த விலைகள் இருக்கின்றன. அதைப் போலவே, தேங்காயெண்ணெய் சென்ற ஆண்டு ஒரு விட்டர் 9 ரூபாய்க்கு விற்பது இந்த ஆண்டு 6-90 காசு என்ற அளவிற்கு விலை இறங்கியிருக்கிறது. வட ஆற்காட்டில் 9 ரூபாய் விற்பது 7-60 காசு என்ற அளவிற்கு விலை இறங்கியிருக்கிறது. தென்னாற்காட்டில் 9-72-க்கு இருந்தது 6-50 காசு என்ற அளவிற்கு விலை இறங்கியிருக்கிறது. தேங்காயெண்ணெய் போலவே, நல்லெண்ணெய் விலை குறைந்திருக்கிறது. கடலையெண்ணெய் விலையும் குறைந்திருக்கிறது. மிளகாய் விலை குறைந்திருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு சென்னையில் 6 ரூபாய் விற்பது இன்று இந்த ஆண்டு 3-60 காசு என்ற அளவிற்கு விலை குறைந்திருக்கிறது. புளி சென்ற ஆண்டு சென்னையில் 2-50 புதுப்புளி, பழையபுளி 3.25 என்று இருந்தது, இந்த ஆண்டு 2-10 விலைக்குத் தனியார் கடைகளிலும் கூட்டுறவுக் கடைகளில் 2 ரூபாய் என்ற அளவிற்கும் புளி விலை குறைந்திருப்பதற்கான விவரங்கள் என்னிடத்தில் தரப்பட்டிருக்கின்றன. சர்க்கரை விலை கூடுதலாகியிருக்கிறது என்று குறை சொல்லப்பட்டது. ஆனால் சர்க்கரை நமக்கு ஆலையிலிருந்து கிடைக்கிற நேரத்தில் ஒரு குவிண்டாலுக்கு 150 ரூபாய் என்று அவர்கள் விலை நிர்ணயித்தாலும், எக்லைஸ் டியூட்டி போன்றவைகள் 40 ரூபாய் சேர்த்து, டிரான்ஸ்போர்ட் 3 ரூபாய் சேர்த்து, ஹோல் செல் மர்ஜின் 1.50, ரிடைல் மர்ஜின் 3 ரூபாய் சேர்த்து அடிமினிஸ்ட்ரேஷன் சர் சார்ஜஸ் 2 ரூபாய் சேர்த்து மொத்தமாக 150 ரூபாய் என்று நமக்கு விநியோகிக்கப்படுகிற விலை 200 ரூபாய் அளவிற்கு வருகிறது. இதை இரண்டு ரூபாய் அளவிற்கு விற்க வேண்டுமென்று நாம் அரசின் சார்பில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம் என்றாலும், அது அதிகமாகக் கிடைக்க வில்லையென்ற குறைபாடு மக்களிடத்தில் இருப்பதை அரசு உணர்கிறது. 300 ரூபாய், அதற்குக் கீழே உள்ளவர்களுக்கு 1 கிலோவும் அதற்கு மேலே வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு 3 கிலோவும் சர்க்கரை வழங்கலாம் என்று இது வரையில்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1972 January 28]

இருந்தது. பொது மக்களின் சங்கடத்தை உணர்ந்து இனிமேல் 300 ரூபாயும் அதற்கு கீழே வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு இரண்டு கிலோ சர்க்கரை வழங்கவும் அந்தந்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் அந்தந்த மாவட்டங்களில் நிலைமைகளுக்கேற்றவாறு ஆணை பிறப்பிப்பார்கள், நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்படி சில பொருள்களுடைய விலை ஏறியும், அன்றாடத் தேவைக்கான பல பொருள்களுடைய விலை இறங்கியும் இருக்கிற விவரங்களை நான் இந்த மன்றத்திலே அளித்திருக்கிறேன் என்றாலும், அதே நேரத்தில் பொருளாதாரச் துறையிலே நாம் ஒன்றை மறந்துவிடக் கூடாது. இரண்டு ரூபாய் என்பது மூன்று ரூபாய் ஆயிற்று, அல்லது மூன்று ரூபாய் இருந்த ஒரு பொருள் 4 ரூபாய் ஆயிற்று என்ற நேரத்தில் ஐயோ ஒரு ரூபாய் அதிகமாகிவிட்டதே என்பதை விட நாம் கவனிக்கவேண்டியது, நான்கு ரூபாயானாலும் அந்த நான்கு ரூபாய் கொடுத்து வாங்குகிற சக்தி இந்தப் பிரஜைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்பதைத் தான். அந்த சக்தி ஒரு நாட்டினுடைய பிரஜைக்கு ஏற்படுமானால், மூன்று ரூபாய் என்பது ஐந்து ரூபாயானாலும் கவலையில்லை. ஆனால் அந்த சக்தி நம்முடைய நாட்டில் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்றால், இல்லை. ஒரு பகுதியினருக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, சிலர் ஊதிய உயர்வு பெறுவதால், அவர்களுக்கு அந்தச் சக்தி ஏற்படலாம். ஊதிய உயர்வு பெறுகின்றவர்கள் பெறுகின்ற தொகையிருக்கிறதே, அந்த அளவுக்கு மாத வருமானம் பெற முடியாத மக்கள் நம் நாட்டிலே இருக்கிறார்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. ஏற்கனவே இந்த மன்றத்தில் பழைய ஆட்சியில் அமைச்சர்கள் சிலர் இருந்திருக்கிறார்கள். விலை ஏறுகிறது என்றால், வாங்கும் சக்தி உயருகிறது என்று பொருள் என்று அவர்கள் சொன்னதுண்டு. ஆனால் நான் அந்த வாதத்தின் மாயத் திரையில் மறைந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. நான் நன்றாக உணருகிறேன்—இந்த விலைக்குக் காரணம் என்ன என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பணப்புழக்கம்தான் காரணம். விலையேற்றம் ஏற்படுகிற நேரத்தில், அந்தப் பணப்புழக்கம் ஒருசில மக்களிடத்தில் இல்லாமல் அனைவரிடத்திலும் ஏற்படுகிற அளவுக்குக் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். அப்படிக்க் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலைமையில் விலையேற்றத்தின் சங்கடத்தை மக்கள் நாளுக்கு நாள் அனுபவித்தாகவேண்டிய தொல்லைகளுக்கு ஆளாகத் தான் வேண்டும். விலையேற்றத்தைத் தடுக்கப் பணப்புழக்கம் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் இருக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் பணப்புழக்கம் ஏழை எளிய மக்களிடத்தில் இருந்தாக வேண்டும். ஏழை எளிய மக்களிடத்தில் பணப்புழக்கம் இருக்க வேண்டுமென்றால் அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டும். அதற்குப் பல தொழிற்சாலைகள் அவர்களுக்கு அமைய வேண்டும். அப்படிப்பட்ட தொழிற்சாலைகள் அவர்களுக்கு அமைய வேண்டுமானால், அதற்கேற்ற வகையில் அவர்களுடைய தொழிற்சாலைகள் ஆங்காங்கு அமைப்பதற்கு எளிய வகையில் மத்திய அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். திரு. தாமோதரன் அவர்கள் இங்கே சொன்னார்கள். ஒரு தொழிற்சாலையைப் பெற எவ்வளவு நாள் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது, அது ரத்தாகிவிட்டதா வந்ததா என்ற தகவலைப் பெறவே எவ்வளவு நாள் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது என்ற சங்கடமான வாதத்தை இந்த மன்றத்தில் கேட்டோம். ஆகவே தான் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை நாம் சரிப்படுத்த வேண்டுமானால், நண்பர் திரு. ராமனாதன் குறிப்பிட்டதைப் போல, இந்திய பூ பாகத்தில் மத்திய அரசு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ஒரு இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு எல்லா இடங்களையும் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணடியால் பார்த்து நிலைமையைச் சரிப்படுத்த முடியாது. அதற்காகத்தான் மாநில அளவில் பல உரிமைகள் அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். இன்றைக்கு இந்த அரசின் சார்பில் 2,000 பேருக்கு இளைஞர் அணியில் வேலை கொடுத்தோம், 6,000 ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கொடுத்தோம், 2,000 பேரை பல அலுவல்களில் புதிய அலுவல்களை உருவாக்கிச் சேர்த்தோம். அதை யெல்லாம் நான் உணருகிறேன்—கடலில் பெருங்காயத்தைக் கரைத்தது போலத் தான். அதை நான் மறைக்க விரும்பவில்லை. வேலை வாய்ப்பை அளிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் எனக்கு இருக்கிறது. அதற்கான உதவியைத் தேவை. முழுமையாக அதை நிறைவேற்றும் அதிகாரம் இருக்கிறதா என்றால், நிச்சயமாக இல்லை. அதற்கான வாய்ப்புகள் மாநில அரசுக்கு இருக்கிறதா என்றால், நிச்சயமாக இல்லை. எனவேதான் மாநிலங்கள் அதிக அதிகாரங்களைப் பெற்றாக வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழக சார்பில் நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லி வருகிறோம். அதைத் தான் நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இங்கே சொன்னார்கள். மாநிலங்கள் அதிக அதிகாரத்தைப் பெறத்தான் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் மாநிலங்கள் அதிக அதிகாரங்கள் பெற வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்கிற நேரத்தில், அது எதோ பிரிவினை வாதமாக இருக்குமோ, ஏற்கனவே திராவிட நாடு கேட்டவர்களாயிற்றே, அதையே மனதில் வைத்துக்கொண்டு கேட்கிறார்களோ—இது பிரிவினைக்குக் கொண்டுபோய் விடுமோ என்று பேசுவது முறையல்ல. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று கேட்டுப் பெறுவது வாதத்தை உடைப்பது. அதைத் தர மறுப்பது அத்தகைய பிரிவினை வாதத்தை வளர்ப்பது. அதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதைப் புரிந்து கொண்டால், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்ற அந்தத் தத்துவம் எவ்வளவு பரிசுத்தமான இதயத்திலிருந்து—எவ்வளவு தாய்மையான உள்ளத்திலிருந்து புறப்படுகிறது என்பதை நாம் நன்றாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தர வேண்டுமென்று கூறுவதும் மாநில சுயாட்சி என்பதும் மக்களுடைய மனதிலே, ஏன், நமக்குள்ளேயே ஒரே கருத்தைத் தரக் கூடியதாக இருக்கிறதா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று கேட்கும்போது, ராஜராஜன் சிலையை வைக்க அதிகாரம் கொடு, கிருஷ்ணகிரி தேசிய நெடுஞ்சாலை யின் குறுக்கே ரோடு போட அதிகாரம் கொடு, இங்கே கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள புல்லைச் செதுக்க அதிகாரம் கொடு, திரு. ராமனாதன் சொல்லியதைப் போல, தெப்பக்குளத்தைச் செப்பனிட அதிகாரம் கொடு, தொழிற்சாலை துவக்க அதிகாரம் கொடு என்று ஒவ்வொரு அதிகாரமாகக் கேட்கிறோம் என்றால் அதுதான் உண்மை. அதையெல்லாம் சேர்ந்து நாம் மொத்தமாகக் கேட்கிறோம். இவ்வளவு அதிகாரங்களைக் கொடு என்று ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டு நமக்கு வாய் வலித்து அவர்களுக்கும் காது வலிக்கும் என்பதற்காகத்தான் மாநில சுயாட்சி என்று கேட்கிறோம். திருமண விழாவில் பெண்ணுக்கு என்னென்ன வேண்டுமென்பதை தங்கக் காப்பு, பட்டுச்சேலை, வைரநகை என்று ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டாலும் பெற்றாலும் மொத்தமாக அவற்றிற்குப் பெயர் சீர் வரிசை என்பது. பெண்ணுக்கு நகை, சாமான்கள், நிலபுலன்கள் என்பதுதான் நாங்கள் சொல்கிற அதிகாரங்கள். அதைத் தான் நாங்கள் சீர்வரிசை கொடு என்று ஒரே வார்த்தை

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

யில் சொல்கிறோம். இதுதான் மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் கொடு என்பதற்கும் சுயாட்சிக்கும் உள்ள வேறுபாடாகும். ஏதோ மாநில சுயாட்சி என்பது, சுய-ஆட்சி என்கிற வார்த்தை இருப்பதால் விடுதலை பெற்று சுதந்திர நாடாக வேண்டும், மாநில சுயாட்சி பெற்றுவிட்டோம், கோட்டை கொத்தளங்களில் பறந்துகொண்டிருக்கிற அசோக சக்கரம் பொறித்த கொடியைக் கீழே இறக்கிவிட வேண்டுமென்று சொல்லுமளவில் மூடர்கள் அல்ல, மாநில சுயாட்சி கேட்கிறவர்கள். மாநில சுயாட்சி கேட்கிறவர்களில் தேசிய பாம்பரையைச் சேர்ந்த, பல முறை தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு சிறைச்சாலைக்குச் சென்றிருக்கிற சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி. இருக்கிறார் என்றால், அவரைப் பார்த்தாவது எங்கள் மீது உள்ள சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வாக கூடாதா? ஆட்சி மொழி என்று சொல்கிற காரணத்தால், புரிந்துகொள்ள முடியாது என்று சொல்லியிருக்கலாம். காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆட்சி மொழி என்று எங்கே சொன்னார்கள்? ஆட்சி மொழி என்றால், இந்தியா முழுமைக்குமா என்ற சந்தேகம் வருமென்று பிராந்திய மொழிதான் ஆட்சி மொழி என்று இணைத்த காரணத்தால், வேறு மொழியை நாம் பெறுகிறோம் என்று பொருள் அல்ல. நம்முடைய மாநிலத்தில் நம்முடைய மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறோம். அதைப் போலவே தான் நம்முடைய மாநிலத்தில் நம்முடைய காவில் நின்றுகொண்டிருக்க வேண்டும். அதைத் தான் சொல்கிறோம். மத்திய அரசு மாநில அரசைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளும் ஒரு அதிகாரத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று யாரும் குறைப்படவில்லை. படிப்படியாக நாங்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். முஜிபுர் ரகிமானைப் பற்றிச் சொல்கிறார்களே என்று கேட்கிறார்கள். முஜிபுர் கேட்ட ஆறு அம்சத் திட்டத்திற்கும் முன்னேற்றக் கழகம் கேட்கிற மாநில சுயாட்சிக்கும் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. முஜிபுர் ரகிமான் மாநில சுயாட்சி என்ற அடிப்படையில் அவைகளைக் கேட்டார். அப்படிக்கேட்ட நேரத்திலேயே, பாகிஸ்தானம் என்றால், ஆபிராம் மையிலுக்கு அப்பால் கிழக்கு பாகிஸ்தானம், இன்னொரு கோடியில் மேற்கு பாகிஸ்தானம் இருக்கிறது; ஆகவே, இராணுவம் கூட எனக்குத் தனியாக வேண்டும். கரன்சி அடிக்கிற ஒரு உரிமை கூட எனக்குத் தனியாகவேண்டும் என்றெல்லாம் முஜிபுர் ரகிமான் கேட்டார். நான் திட்ட வட்டமாகச் சொல்லுகிறேன் முஜிபுர் ரகிமான் கேட்ட ஆறு அம்சத் திட்டத்துக்கும், நாங்கள் கேட்கிற மாநில சுயாட்சிக்கும் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு என்று குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். பெருத்த வேறுபாடு உண்டு என்பதற்கு யார் காரணம் என்றால், முஜிபுர் ரகிமான் அல்ல; பாகியா கான்தான் காரணம். அவர் மாநில சுயாட்சி தான் கேட்டார். அவர் கேட்டது கொஞ்சம் காரசாரமானது, நாம் கேட்பதை விடக் கடுமையானது. மாநில சுயாட்சியை ஆதரிப்பது இன்றைக்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மட்டுமல்ல; யார் யார் அதை ஆதரித்திருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் அருமை நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் எடுத்து வைத்தார்கள், இந்த மன்றத்திலே பேசும்போது. நான் கூட அதைச் சட்டசபையில் படித்துக் காட்டலாம் என்ற எண்ணத்தோடு தான் அவர்களிடமிருந்து வாங்கிச் சென்றேன். அங்கே அதைப் படித்துக் கேட்க வேண்டிய முக்கியமானவர்கள் இருந்தார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகமே கூட தன்னுடைய 1971-ம் ஆண்டு தேர்தல் அறிக்கையில் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது :

“இந்திய அரசியல் முறை ‘கூட்டாட்சி முறை’ (ஃபெடரலிஸம்) என்ற வர்ணிக்கப்பட்டாலும் அந்தத் தாசுக மத்திய அரசு பக்கம் அதிக பட்சம் சாய்ந்திருப்பதால், அதிகாரத் துறையிலும் நிதித் துறையிலும் மாநிலங்கள் செவ்வனே

31st January 1972] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

செயல்படமுடியாமல் தடைகள் இருப்பதால், அதே நேரம் இந்தியா வலுப்பெற்றதாக இருக்க வேண்டும் என்கிற லட்சியத்துக்கும் ஊறு தேடாமல் எந்தெந்தத் துறைகளில் வலுவான இந்தியா இயங்குவதற்காக மத்திய அரசு செயல்பட வேண்டுமோ அந்த அதிகாரங்களை மட்டும் மத்திய அரசிடம் கொடுத்துவிட்டு, இதர அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படும் வகையில் அரசியல் சட்டத் தைத் திருத்த மறு பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கருதுகிறேன். . . .

அரசியல் துறை அதிகாரங்களும் நிதித்துறை அதிகாரங்களும் மாநிலங்களுக்கு மேலும் தேவை என்று கேட்பது, மாநிலங்களில் இருப்போர் அதிக அதிகாரங்களை நுகரவேண்டும் என்கிற ஆசையால் அல்ல. மாநில அரசுகள் மக்களுக்கு நெருங்கிய நிலையில் இருப்பதால் அந்த அதிகாரங்களை மத்திய அரசிடமிருந்து மேற்கொண்ட பிறகே எதிர்பார்க்கும் விதத்தில் மக்களுக்கு தொண்டாற்ற முடியும் என்பதால் தான் மாநில சுயாட்சி கோருகிறோம் என்பதைத் தெளிவாக்க விரும்புகிறோம்.”—இது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் 1971-ம் ஆண்டு தேர்தல் அறிக்கை.

அடுத்து, 1971-ம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்ட் பார்க் ஆஃப் இண்டியா இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தேர்தல் பிரகடனத்தில் அவர்கள் இதை கருத்தைத் தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அதன் தலைவர்களுக்கு, என்ன மாநிலத்துக்கு அதிக அதிகாரம் கேட்கிறார்களோ, இது பிரிவினையில் கொண்டுபோய் விடுமோ என்ற பயம் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படியெல்லாம் பத்திரிகையில் அவர்களுடைய அறிக்கைகளைப் படித்தேன். இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்றால், சிலருக்குப் புரியாமலிருக்கும்; அது தான் வலது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கை :

“The constitutional provision relating to Centre-State relations should be amended to provide for more powers to the States consistent with the basic security of the country.”

இது வலது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்—இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தேர்தலை, அறிக்கையாகும்.

அதைப் போல் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கை ‘மைம-மாநில அரசுகளின் துறைகளின் பட்டியல் விவரமாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தாலும் உண்மையான அதிகாரம் மத்திய அரசின் கையில் தான் இருக்கிறது. மாநிலங்களுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தரவுகள் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெற்றே அமுல்படுத்தப்பட வேண்டிய யிருப்பதால் அவைகளுக்கு உண்மையான மதிப்பு கிடையாது. பொருளாதார சம்பந்தமான எல்லா அதிகாரங்களும் மத்திய அரசிடம் குவிக்கப்பட்டிருப்பதால் மாநில அரசுகள் மத்திய அரசிடம் கையேந்தி நிற்கும் நிலை இருக்கிறது”. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக, 4, 5 வாக்கியங்கள் மத்திய மாநில உறவைப்பற்றியே அந்த அறிக்கையில் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

நானே கூட கேள்விப்பட்டேன். மைசூர் மாநிலத்தின் சோஷலிஸ்ட் கட்சி தேர்தல் அறிக்கையில் கூட மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்ற அந்தக் கொள்கை வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பதாக நான் அறிகிறேன். மைசூர் மாநிலத்தின் முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு. வீசேந்திர பட்டில் அவர்கள் 1971-ம் ஆண்டிலே அவர்கள் பதவி விலகிய பிறகு ஒரு கருத்தை வெளியிட்ட

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [31st January 1972]

டார்கள். அதை நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் எடுத்துச்சொன்னார்கள். நான் இன்னும் சுவையான ஒன்றைச் சொல்லுவேன். திரு. வீரேந்திர பட்டில் அவர்கள் பதவியில் இருந்தபோதே, 1970-ம் ஆண்டு நவம்பர் 29-ம் தேதி டெல்லிப் பட்டணத்தில் ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்கள். அது அப்போது எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியிடப்பட்டது. நம்மை விடக் கொஞ்சம் வேகமாகவே சொன்னார்கள்; அந்த அளவுக்கு வேகமாகப் போக நாங்கள் தயாராயில்லை; நாங்கள் தயாராயிருக்கவும் மாட்டோம்.

“நிலைமை இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால், மாநில உரிமைகள் பறிக்கப்படுமானால், டில்லியிலே இருக்கிற மாநிலங்களுக்குச் சொந்தமான அலுவலகங்கள், கட்டடங்கள் மிக விரைவில் தூதுவர் ஆலயங்களாக மாறக்கூடும்” இப்படிச் சொன்னார். இதற்கு என்ன பொருள் என்று நான் விளக்காமலேயே புரிந்துகொள்ளுவிர்கள்; நான் விளக்குவதும் நல்லதல்ல என்று கருதுகிறேன். அந்த அளவுக்கு திரு. வீரேந்திர பட்டில் அவர்கள் எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் எல்லாம் நிச்சயமாக உருவாகக் கூடாது என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால், இந்தியா பலவினப்படக் கூடாது என்பதில் நாம் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறோம். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசியதைச் சட்டப்பேரவையில் குறிப்பிட்டபோது கூட—இன்றல்ல—இரண்டு நாட்களுக்கு முன், திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் இருக்கிற கமிட்டியிலே தான் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கேட்பது தவறு என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்ற பொருள்படச் சொன்னார்கள். நான் நண்பர் திரு. சுவாமிநாதனுக்கு மற்றொரு போர்க் கருவியைத் தர விரும்புகின்றேன். அவர்கள் கட்சிக் கூட்டத்திலேயே அந்தப் போர்க் கருவியைப் பயன்படுத்தலாம். 1967-ம் ஆண்டு மார்ச்சு திங்கள் 19-ம் நாள் கல்வி தலைங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் :

தி.மு.க. ஏதோ ஒரு பிரதேசத்துக்குரிய கட்சி என்றும், அகில இந்திய அடிப்படையில் அதற்கு முக்கியத்துவம் இல்லையென்றும் மேலெழுந்தவாரியாக சிலர் நினைத்துவிடலாம். இவர்களுக்கு தி.மு.க. வின் அடிப்படையை ராஜாஜி தெளிவு செய்திருக்கிறார் : ராஜாஜியின் கருத்துக்கள் பின்னால் வருபவை “அதாவது, எல்லா ராச்ய அரசாங்கங்களும் உரிய அளவுக்கு உண்மையாக சுயாதீனம் பெற்று, அவற்றின் சமஷ்டியாக தில்லி சர்க்கார் அமைய வேண்டும் என்கிற அகில இந்தியப் பிரச்சினையையே தி.மு.க. தனது அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒரே சர்க்கார் நாடு முழுவதும் ஆளுவதை ‘யூனிடரி’ முறை என்றும், மத்திய சர்க்காரும் ராச்ய சர்க்காருக்கும் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு ஆட்சிபுரிவதை பெடரல் (சமஷ்டி) முறை என்று சொல்லுவார்கள். அரசியல் சாஸனப்படி இந்தியா சமஷ்டிமுறையைப் பின்பற்றுவது என்றாலும் மத்திய சர்க்கார் பெருத்த அதிகாரங்களைப் பெற்று ராஜ்ய சர்க்கார்களை நகர சபையின் ஸ்தானத்துக்குக் கொண்டுவந்துள்ளது. இந்தியா போன்ற ஒரு பெரிய தேச நிர்வாகத்தில் பொறுப்புகளை மத்தியில் மட்டும் குவிப்பது நிறமையின்மையைத்தான் உண்டாக்கும். அத்தோடு மத்திய சர்க்கார் ராஜ்ய சர்க்கார்களை அடக்கி ஆளும் கொடுமையும் சேருகிறது. இப்படிப்பட்ட ஆட்சிக்கு தேசம் தெரிவிக்கும் எதிர்ப்பின் உருவமே தி.மு. கழகம். அது தேசப் பிரிவினை கோஷ்டி என்பது காங்கிரஸ்காரர்கள் கற்பனை செய்து காட்டிய பூச்சாண்டியே”. இது மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் சொன்ன கருத்து. ஆகவே நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுக்கு நல்லதோர் போர்க் கருவியாக இதை நான் அவர்

31st January 1972] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

களுடைய கரங்களில் அளிக்கிறேன். (கை தட்டல்) அடுத்த கட்சிக் கூட்டத்தில் இதை வைத்துக்கொண்டு கட்சியில் வாதாடி வெற்றிபெறுவார் என்று திடமாக நம்புகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம்: இது எந்தத் தேதியில் எழுதப்பட்டது?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: 19—3—1967.

திரு. கே. ராஜாராம்: அது 1967-ம் வருஷம். அதனால் தான் அப்படி.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: நீங்கள் அப்படிச் சொல்லுவீர்கள் என்பதற்காகத்தான் நான் 1957-ம் ஆண்டில் அவர்கள் எழுதியதையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அது வெளியே தெரியும் என்று தான் மறைத்துவைத்திருந்தேன். 1957-ல் இதைவிடத் தீவிரமாக “திராவிடத்தைக் காப்போம்” என்ற தலையங்கத்தை 24—3—1957 கல்கியில் எழுதியிருக்கிறார்கள். திராவிட நாடே வேண்டும் என்று எழுதினார்கள். அப்போது எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் உறவு இல்லை. உறவு இருக்கும்போது ஒரு கொள்கை, உறவு இல்லாதபோது அந்தக் கொள்கையிலிருந்து மாறுவது என்பது நல்லதல்ல. ஏனென்றால் எங்கள் அரசைப்பற்றி ஆயிரம் குறைகள் சொல்லலாம். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசும்போது கூட சொன்னார்கள், விடையேற்றத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். மற்ற மாநிலங்களுக்கு அரிசி போவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதே நேரத்தில் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று 1957-ல் எடுத்த முடிவில் அசையாமல் நின்றார்கள். அவர்களுடைய தலைவர்கள் அசைத்துவிட்டார்கள் என்பது தான் கவலை. ஆனால் நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் போன்ற வாலிப முறுக்கு உடையவர்கள் அவர்களைத் திருத்த வல்லவர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு நிறைய உண்டு.

நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள்: முதலமைச்சர் அவர்கள் கவிழ்க்க முடியுமா என்று கேட்கிறார்கள்; ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கவிழ்ப்போம் என்று சொல்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். இதிலே அவர்கள் ஒன்றை மாற்றிச் சொல்லிவிட்டார்கள். கவிழ்ப்போம் என்று சொல்லிய பிறகு தான், கவிழ்க்க முடியுமா என்ற கேள்வியைக் கேட்க முடியும். கவிழ்ப்போம் என்று சொல்லுவதற்கு முன்னாலேயே, கவிழ்க்க முடியுமா என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தால், இப்போது தான் கீழ்ப்பாக்கம் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து முதலமைச்சர் வெளியே வந்திருக்கிறார் என்று தான் கருதிக்கொள்வார்கள். நான் எங்கேயும் எங்களைக் கவிழ்க்க முடியுமா என்று பேசவில்லை. நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமியின் சொந்தக்காரர் தான் பேசினார்; யார் என்று அவருக்கே தெரியும். பல இடங்களில் பேசியிருக்கிறார். அப்படிப் பேசிவிட்டு, மதுரை மக்களை, திருச்சி மக்களைப் பார்த்து, என்ன சொல்லுகிறீர்கள், கருணாநிதி அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்போமா என்று கேட்டிருக்கிறார். அங்கேயிருந்த 5, 6 பேர்கள் “கவிழ்ப்போம்”, “கவிழ்ப்போம்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கருணாநிதி சர்க்காரைக் கலைக்கட்டுமா என்று கேட்டால், இது என்ன சீட்டுக் கட்டா, யார் வேண்டுமானாலும் கலைத்துவிட. நான் கேட்கிறேன்: தமிழ் நாடு அரசாங்கத்தைக் கலைக்கிற அளவுக்கு என்ன அராஜகம் ஏற்பட்டுவிட்டது? ஓரிஸ்ஸா நிகழ்ச்சியா, கேரளா நிகழ்ச்சியா, அரியானா நிகழ்ச்சியா, மத்தியப் பிரதேச நிகழ்ச்சியா? அல்லது இங்கே கட்சிக்குள்ளே பெரிய கலகம் நடந்து விட்டது, முதலமைச்சர் மாறிவிட்டார், யார் முதலமைச்சர் என்று தெரியவில்லை, ஆகவே கவிழ்த்து விட்டோம், கலைத்து விட்டோம் என்று சொல்ல. அதை

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [31st January 1972]

யாராவது எதிர்பார்ப்பார்களானால், அவர்கள் இலவு காத்த கிளி ஆவார்கள். அது எங்கள் கட்சிக்குள்ளே என்றைக்கும் நடக்காத காரியம். அதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரை, அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சி எதுவும் நடைபெற்று விடாது. தமிழ் நாட்டில் தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத அளவுக்கு என்ன அமளி ஏற்பட்டுவிட்டது? முதுகுளத்தாரா? அது நடைபெற்ற காலத்தில் தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் கலைக்கப்பட வில்லையே. 1965-ஆம் ஆண்டு இந்தி எதிர்ப்புப் புரட்சி நடைபெற்றதே, அந்த நேரத்தில் கூட தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் கலைக்கப்பட வில்லையே. அப்போது உள் துறை அமைச்சராக இருந்த திரு. குல்லாரி லால் நந்தா அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் பேசியதாக, நான் பாளையங்கோட்டை சிறைச்சாலையிலிருந்து பத்திரிகையில் படித்துப் பார்த்தேன். 'இவ்வளவு பெரிய புரட்சி நடைபெற்றதும், முதலமைச்சர் பத்தவத்சலம் மனம் தளராது பாறை போன்று நின்றார்' என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பாறை என்று என்ன பொருள்படக் கூறினார்களோ எனக்குத் தெரியாது. அப்படி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆக என்ன காரணம் இந்த அரசைக் கவிழ்ப்பதற்கு? இன்றைக்கு என்ன ஏற்பட்டுவிட்டது? ஏன் கவிழ்க்க வேண்டும்? மாநில சுயாட்சி கேட்ட குற்றத்துக்காக, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று கேட்ட குற்றத்துக்காக, கவிழ்க்கிறோம் என்றால் கவிழ்க்கட்டுமே? கவிழ்த்தால் என்ன ஆகும்? ஆறு மாத காலம் திரு. கே. கே. ஷா அவர்கள் நேரடியாக ஆட்சி புரிவார். கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் எங்களுக்கு வேண்டாதவரா? கொஞ்ச காலத்துக்கு ஆண்டுவிட்டுப் போகட்டுமே. அதற்குப் பிறகு தேர்தல் கிடையாதா? அந்தத் தேர்தலில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் "எங்களைக் கவிழ்த்தார்கள், பொது மக்களே, 'தீர்ப்பு அளியுங்கள்'" என்று சொல்லிக்கொண்டே, 234 இடங்களையும் பிடிக்கும். (கை தட்டல்) நாங்கள் என்ன அழிந்தா போவோம்? இது என்ன, சாக்கடையில் கொட்டப் படுகின்ற பாலா, சாக்கடையோடு போய்விடும், எடுக்க முடியாது என்பதற்கு. நான் நேற்று ஒரு கூட்டத்தில் சொன்னேன். கடலிலே கவிழ்க்க முனைகின்ற கட்டுமரம் போன்றது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். கட்டுமரமாகவே இருப்பது கவிழாது, கப்பல் அல்ல கவிழ்ந்துவிட. திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஒரு கட்டுமரம். சாதாரண மக்களால், சாமான்யமான மக்களால், கிராமப்புற ஏழைகளால், பஞ்சை பராரிகளால், பாட்டாளி, தொழிலாளிகளால், மொழி காத்திட போரிட்ட உத்தமர்களால் உருவாக்கப்பட்ட அரசு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு. அரசியல் நாகரிகத்தோடு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்தக் கழகத்தை வளர்த்தார்கள் என்றால், நாடு மெச்ச, மாநிலம் போற்ற இந்தக் கழகத்தை வளர்த்து சாமான்ய மக்களின் ஒரே பிரதிநிதியாக திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசைக் கொலு வீற்றிருக்க செய்திருக்கிறார் என்றால், அதைக் கவிழ்த்து விடுவோம் என்று சிலர் பேசுகிறார்கள். அப்படி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் பேச மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஜனநாயகம் தெரியும், அப்படிப் பேசுவது ஜகஜீவன்ராம் அல்ல, திரு. சுவாள் அல்ல, அவர்களெல்லாம் பொறுப்பான இடத்திலிருப்பவர்கள். திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அல்ல, அவரும் பொறுப்பானவிடத்தில் இருப்பவர். ஆனால் இங்கே இருக்கின்ற இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் பேசுவது பெரியவர்கள் தலையில் போய் விடும். ஆகவே அவர்கள் உடனடியாகத் தலையிட்டு இப்படிப் பட்ட பேச்சுகள் தேவையில்லையென்று கூறுவது நல்லது. முன்னேற்றக் கழக அரசின் பேரில் ஆயிரம் குற்றங்கள் கூறட்டும். யார் வேண்டுமானாலும் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்த்து விடுவோம், கலைத்துவிடுவோம் என்று கூறுவது முறையற்ற

31st January 1972] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பேச்சாகும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதைச் சொன்னால் பெரியவர் திரு. பக்தவத்சலத்தைப் போன்றவர்கள் சொல்கிறார்களாம். இந்திரா காந்தி பெயரைச் சொல்லித்தானே 1971-ல் நீங்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றீர்கள் என்று. அதே இந்திரா காந்தி பெயரைச் சொல்லி 1967-ல் நீங்கள் ஏன் வெற்றி பெறவில்லை என்று திருப்பிக் கேட்கமாட்டோமா? இன்னொன்றையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். 1971-ல் இந்திரா காந்தியின் பெயரைச் சொன்னோம். 1967-ல் பக்தவத்சலத்தின் பெயரைச் சொல்லித்தான் வெற்றிபெற்றோம். இது நாடு அறியும். நாங்கள் தேர்தலுக்கு முன்பு அவர் பெயரைச் சொன்னோம். தேர்தலுக்குப் பிறகு திரு. கருத்திருமன் போன்றவர்கள் சட்ட மன்றத்தில் அவர் பெயரை அடிக்கடி சொன்னார்கள்—நாங்கள் இங்கே வந்து உட்கார காரணமே அந்த மகான்தான் என்றெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார். இந்திரா காந்தி அவர்கள் பெயரைச் சொல்வது அப்படி ஒன்றும் அவமானகரமானதல்ல. ஏனென்றால் பெரிய ஜனநாயகவாதி பண்டித நேருவின் திருச்செல்வியார் ஆவார்கள். இந்தியா பலவீனப்பட வேண்டுமென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகமோ, இந்த அரசோ கருதியிருந்தால், நாங்கள் பலவீனப்படுத்தியிருக்க முடியும். எப்படி? இந்திரா அரசுக்கு ஒரு ஆபத்து ஏற்பட்டபோது, எங்கள் 25 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அந்த அம்மையார் பக்கத்தில் நின்ற காரணத்தால், அன்றைக்கு இந்திரா அரசு நிலைத்தது என்பதை நாடு அறியும். அப்பொழுது பல பேர் எங்களைத் துண்டிவிட்டுப் பார்த்தார்கள். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கேட்கிறீர்கள். ஏன் இப்பொழுது இந்திரா அரசைப் பலவீனப்படுத்தக் கூடாது என்று கேட்டார்கள். அவர்களுக்கு நாங்கள் சொன்ன பதில் மத்திய அரசு இருந்தால்தானே, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கேட்கலாம். இதைக் கவிழ்த்துவிட்டு, இந்தியாவைப் பலவீனப்படுத்திவிட்டு யாரிடத்தில் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கேட்பது என்று தான் எடுத்துச் சொன்னோம். ஆகவே மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்ற எண்ணம், கொள்கை இந்தியாவைப் பலவீனப்படுத்தும் கொள்கையாக இருந்திருந்தால், இந்திரா அரசுக்கு ஆபத்து வந்தபோது நாங்கள் எதிராக நின்றிருக்கக் கூடும். அப்படி நிற்காமல் நாங்கள் இந்திரா அரசினைக் காப்பாற்றுவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளைப் பார்த்தாலே தெரியும். இந்தியா பலவீனப்படக் கூடாது என்பதில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆழ்ந்த பற்றும் அழுத்தமான நம்பிக்கையும் உண்டு என்பதை எடுத்துக் காட்டத்தான் இந்த உதாரணத்தினைச் சொன்னேனே தவிர, வேறு அல்ல. ஆகவே மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்பதுதான் மாநில சுய ஆட்சித் தத்துவமே அல்லாமல், மாநிலம் இந்தியாவிலிருந்து துண்டித்துக்கொண்டு சுதந்திர நாடாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் இப்படிப்பட்ட கோரிக்கைகளைச் சொல்லவில்லை என்று கூறிக்கொள்ளுகிறேன். இன்றைக்கு இராஜமன்னார் குழு அறிக்கையினைப் பற்றிக் கலந்து பேச வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அடுத்த கட்டத் தொடரில் நாம் இதற்காகச் சில நாட்களை ஒதுக்கி இராஜமன்னார் குழு அறிக்கையை விவாதித்த பிறகு, அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களையும் உட்கார வைத்து, இராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கையில் எவ்வெவற்றை வலியுறுத்தலாம், அரசின் சார்பில் என்று அனைத்துக் கட்சி அபிப்பிராயத்தைக் கேட்க தயாராக இருக்கின்றேன். ஏனென்றால் இன்றைய தினம் ஏற்பட்டுள்ள சூழ்நிலையினைப் பார்த்தால், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டாமென்று சொல்ல யாரும் தயாராகவில்லை. ஆகவே மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று தான் அனைவரும் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இது மிகுந்த மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியாகும். அந்த அடிப்படையில் இராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கை

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[31st January 1972]

பற்றி நாம் நீண்டதொரு விவாதம் நடத்திவிட்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தருகின்ற நல்ல நல்ல கருத்துக்களையெல்லாம் சேர்த்து, தொகுத்து அவைகளை யெல்லாம் முன்வைத்து அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களிடம் அதைப்பற்றி ஆலோசித்து அவைகளையெல்லாம் நாம் பெறுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்கு எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசுக்கு ஒத்துழைப்புத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, மற்றும் கூறப்பட்ட பல் வேறு விஷயங்களுக்கு இந்த அரசின் சார்பில் அவைகளுக்கெல்லாம் நல்ல நிவர்த்தி செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும் என்ற உறுதியினை அனைவருக்கும் அளித்து, இந்த விவாதத்தில் பங்கு கொண்ட உறுப்பினர் அனைவருக்கும் நன்றி கூறி, இந்த அளவில் விடைபெறுகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, முதலமைச்சர் அவர்கள் நீண்ட நேரம் பேசிவிட்டு பல பிரச்சினைகளுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டுக் கொப்புடன் இருக்கிறார். இருந்தாலும் ஒரு சிறு விளக்கம் தேவை. நான் பேசும்போது, இந்தத் துண்டுப் பிரசுரம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது தான் கிடைத்தது. பொறுப்பான ஒரு தாசில்தார் அவர்கள் கிராமத்தையே கஸ்தர்களுக்கு, சட்டம் மூலமாகப் போடப்பட்ட உத்திரவு போன்று ஒரு அறிக்கையைப் போட்டிருக்கிறார். அவர் இம்மாதிரி வசதியுள்ளவர்களிடம் வசூல் செய்தால், யாரும் கவலைப்படமாட்டார்கள். போட்டிருப்பது ஏழை, எளிய மக்களை பாதிக்கும் வகையில் இருக்கிறது. சட்ட மூலமாக வேறு ஒன்றும் வருமானம் இல்லாத கால் ஏக்கரா, அரை ஏக்கரா புறம்போக்கு நிலத்தை வைத்திருக்கின்ற சிறு உழவர்களிடமெல்லாம் பந்து ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்று வரி போடுவது போல் வசூல் செய்யக் கூடாது. இம்மாதிரிச் செய்யக் கூடாது, இதை முதலமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் துண்டு பிரசுரத்தையும் அவர்களிடம் சேர்க்கின்றேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதன் மீது உடனடியாக நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: There are amendments moved by Thiruvallargal V. Isvarmurti, T. K. Subbiah and S. Muthuswamy. Is the hon. Member Thiru V. Isvarmurti pressing this amendment?

திரு. வி. ஈஸ்வரமூர்த்தி: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆசிரியர்களுடைய குறைகளைக் கவனிப்பதாக உறுதி கூறியிருக்கிறார். அடுத்து வரும் பட்ஜெட் தொடர் கூட்டத்திற்குள்ளாகவே ஒரு முடிவு, அதுவும் நல்லதொரு முடிவாக, எடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனது திருத்தத்தை வற்புறுத்தாமல் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

The amendment was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN: Is the Hon. Member Thiru T. K. Subbiah pressing his amendment?

The amendment was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN: Is the Hon. Member Thiru S. Muthuswamy pressing his amendment?

31st January 1972]

திரு. எஸ். முத்துசாமி: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, முதலமைச்சர் அவர்கள் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள், நகராட்சிகளிலும் பணி புரியும் ஆசிரியர்களுக்கு மாதா மாதம் உரிய தேதியில் சம்பளம் வழங்க ஏற்பாடு செய்வதாயும், ஆசிரியர்களுடைய குறைகளைத் தக்க முறையில் கவனிப்பதாகவும் கூறியிருக்கிறார். அவைகள் நிறைவேற்றப்படும் என்ற நம்பிக்கையோடு எனது திருத்தத்தை வற்புறுத்தாமல் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Mr. CHAIRMAN: The question is—

“That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Tamil Nadu Legislative Council thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 22nd January 1972.”

The motion was put and carried.

III. GOVERNMENT RESOLUTION.

AMENDMENT OF MADRAS COTTON TRANSPORT RULES, 1950

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்: தலைவர் அவர்களே, கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்:

“தமிழ் நாடு 1950 ஆம் ஆண்டு பருத்திப் போக்குவரத்து விதிகளின் 3 (i), 10 (ii) விதிகளைத் திருத்தும் வகையில், 1923 ஆம் ஆண்டு பருத்திப் போக்குவரத்துச் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 3/1923) 7-வது பிரிவின் கீழ் மாநில அரசால் பிறப்பிக்கப்படவிருக்கிற கீழ்க்கண்ட வரைவு விதிகள் மேற்படி சட்டத்தின் 8-வது பிரிவில் கூறியுள்ளவாறு ஏற்கப்படுவதாக.

வரைவு அறிவிப்பு.

1923 ஆம் ஆண்டு பருத்திப் போக்குவரத்துச் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 3/1923) 7-வது பிரிவில் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களைக் கொண்டு தமிழ் நாடு ஆளுநர் அவர்கள் தமிழ்நாடு 1950 ஆம் ஆண்டு பருத்திப் போக்குவரத்து விதிகளுக்கு, கீழ்க்கண்ட திருத்தங்களை இதனால் செய்கிறார். மேற்படி சட்டத்தின் 8-வது பிரிவில் கூறியுள்ளவாறு இத்திருத்தங்கள் சட்ட மன்றத்தின் இரு அவைகளின் தீர்மானத்தின் மூலம் ஏற்கப்பட்டுள்ளன.

திருத்தம்.

மேற்கொள்ள விதிகளில்:

1. 3-வது விதியின் (i) துணை விதியில் (c) பகுதிக்குப் பிறகு கீழ்க் காணும் பகுதி சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும், அதாவது:—

“(d) உற்பத்தி நிறுவனங்களுக்கோ அல்லது கழிவுப் பஞ்சு வியாபாரம் செய்கிற ஆண்டுப் பொது உரிமம் வைத்திருக்கும் பிறருக்கோ விற்பனை செய்ய, ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பகுதிக்குள் வியாபாரம் செய்யும் கழிவுப் பஞ்சு வியாபாரிகளுக்கு கழிவுப் பஞ்சை உதிரியாக அல்லது அழுத்தப்பட்ட நிலையில் கொடுக்கலாம்.”

2. 10-வது விதியில்,